Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

12 Mayıs 1976 YIL 1 SAYI 7 FİYATI 200 kuruş

Deniz, Yusuf, Hüseyin, Faşizme karşı Dövüştüler. Anıları Yaşayacak... 6 Mayıs 1972

SESSİZ KATLİAM!..

Burjuvazinin bilinen gerici saldırısı çok yönlü olarak olarak devam ediyor. Bir yandan sessizce bir katliam sürdürülürken, diğer yandan da mevcut demokratik özgürlükleri gaspeden kanun tasarıları hazırlanıyor. İşçi ücretlerinin dondurulması için burjuva sınıfının yaptığı çağrı doğrultusunda çaba gösteriliyor. 12 Mart faşizmi sırasında olduğu gibi, yeniden artan bir şekilde grev ertelemelerine başvuruluyor. Kısacası burjuvazinin gerici saldırısı, emekçi yığınların elinde ne varsa onu gaspetmeyi amaçlamakta, onları karanlık bir geleceğe doğru sürüklemeye çalışmaktadır.

Katliam devam ediyor. Son bir hafta içersinde 3 ilerici işçi ve öğrenci öldürüldü. Yaralı sayısı ise çok daha fazla. Artık bu olaylar, yani faşistlerin sistemli bir şekilde sürdürdükleri bu katliam günlük sıradan olaylar haline geldi. En "demokratik" basın bile bu olayları sessizce geçiştirmektedir.

MC iktidarı, son gelişen kitle gösterileri karşısında büyük bir telaşa kapılmış, ne yapacağını bilemez durumda, kendinden olmayan herşeye saldırmaktadır. Kendinden geçmiş bir halde hayvanca saldırısını sürdürmektedir. Emekçi yığınlar için ne varsa, bütün bunları yok etmeyi amaçlamaktadır. MC iktidarı, artık öldürülen işçi ve öğrencilerin cenazelerini bile kaçırmakta, yapılan cenaze törenlerinden bile rahatsız olmaktadır. MC iktidarı yürüttüğü politika ile emekçi yığınlardan tecrit olmuş, iflasa sürüklenmiştir.

işçiler, fabrikada faşistlere yer vermeyin!

Fabrikada faşist ve gerici güçler, sistemli bir şekilde fabrika ve işçi semtlerine sızmağa ve kendilerine kitle tabanı sağlamağa çalışıyorlar. Bu gerici güçler, emekçi yığınların yaşamını zorlaştıran ekonomik baskının yanı sıra, önemli fabrika veya bir kısım yerlere faşist militanlarını yerleştirmekte ve böylece ilerici işçi hareketini ezmek için hazırlık yapmakta, onun içine sızmağa çalışmaktadırlar. Çeşitli devlet kademelerinde tam bir temizlik yapan ve burjuva liberallerine bile tahammül edemiyen MC, işçi sınıfı içine girme çabasını yoğunlaştırmaktadır. Zira son anti-faşist gösterilerde ve özellikle 1 Mayıs işçi bayramında kendisi için asıl tehlike teşkil eden gücün ne olduğunu daha iyi kavramıştır.

İşçi sınıfı, bu oyuna bilinçli ve örgütlü bir şekilde karşı durarak, bunu bozmalıdır. Bütün işçiler, fabrikalarda, semtlerde faşist militanlara yer vermemeli, onlara işçi kesiminde hayat hakkı tanımamalıdır. Her fabrikanın işçileri, fabrikalarını faşizme karşı mücadelede birer kale haline getirmelidir.

Alibeyköy-Silahtar işçi sınıfının bu yöndeki eylemi örnek olmalıdır. Demirdöküm-Sungurlar-Elektrometal ve diğer fabrika işçileri bu bölgede faşistlere hayat hakkı tanımamışlar ve onları buradan sürmüşlerdir. Diğer bir örnek de 700 kişilik İzsal işçilerinin 1 Mayıs işçi bayramına katılmak üzere yaptıkları yürüyüştür. Mevcudun 20 eksiği ile yürüyüşe başlıyan ve yol boyunca diğer fabrika işçilerini de yanına alan İzsal'lılar faşist yuvası Edirnekapı Yurdu-nun önünden geçerken yaptıkları gösteri ders çıkartılması gereken bir eylemdir. Yine 1 Mayıs öncesi ve sonrasında afişleri yırtan veya devrimci sloganları silen faşist güruhlara, işçiler hakettikleri dersi verdiler. Beko Teknik işçileri buna bir örnektir. Bütün bu örnekler çok daha çoğaltılabilir ama gereksiz.

Bütün işçiler, faşist çetelerin fabrikalara, işçi semtlerine sızmalarına ve böylece işçi sınıfı hareketine zarar vermelerine meydan vermemeli, faşistlerle her gördükleri yerde mücadele etmelidirler. İşçiler faşistlere karşı mücadeleyi sadece kendi alanlarına sıkıştırmamalı ama aynı zamanda diğer ilerici güçlere yapılan faşist saldırılara da en etkili şekilde karşı çıkmalıdırlar. Bu, işçilerin sınıf görevleridir. Toplumun en dinamik gücü olarak işçi sınıfı faşizme karşı mücadelede en önde olmalı ve sadece kendi kurtuluşu için değil, tüm emekçi yığınların kurtuluşu için de dövüşmelidir.

Dernekler Üzerinde Faşist Baskılar Yoğunlaşıyor

İlerici güçler üzerindeki faşist baskıların yoğunlaşması çoğu kere en açık bir biçimde ilerici örgütlerin kapatılmasında veya çalışmalarının engellenmesinde görülmektedir. Sivil ve resmi faşist baskılar, şu son günlerde giderek daha da yoğunlaşmaktadır. 12 Mart faşizmi sırasında zaten gericileştirilen Dernekler Yasası, tekrar budanarak iyice işlemez hale getirilmek isteniyor. Amaç açık, emekçi yığınların şu veya bu şekilde örgütlenmesini engellemek ve mevcut ilerici-sosyalist örgütleri de kapatarak meydanı faşist ve diğer gerici derneklere bırakmak ve böylece kendi karanlık emelleri için kitle tabanı kazanmaya çalışıyorlar.

Şu geçtiğimiz günlerde birçok ilerici kuruluş valiliklerce kapatılarak yöneticileri hakkında Devlet Güvenlik Mahkemelerinde soruşturma açıldı. Bunun en son örneği Adana'da tüm ilerici derneklerin kapatılması oldu. Anadolunun çeşitli yerlerindeki örgütlenmeler üzerindeki baskı olanca şiddetiyle devam ediyor.

GSB üzerinde faşist baskılar

Gençliğin sosyalist örgütlenmesi olan GSB üzerinde uzun zamandır devam eden polis baskısı son günlerde iyice yoğunlaşmıştır. Genç Sosyal Devrimciler Birliği (GSB) üzerindeki bu baskı tesadüfi değildir. Gençliğin en ileri unsurları olan sosyalistlerin birliğini sağlamada önemli adımlar atan GSB, resmi ve sivil faşist güçleri, şimşeklerini üzerine çekmektedir.

Muharrem Çivikıran arkadaşın öldirülmesi olayı ile başlıyan faşist-polis baskısı, GSB'nin birçok şubesinin kapatılması ve yöneticileri hakkında gizli örgüt davası açılması ile devam ettirilmiştir. Ve son olarak da 1 Mayıs işçi bayramı kutlamalarından önce ve sonra GSB Genel Merkez ve şubeleri polisce üst üste defalarca basılmaş ve bir takım şubeler kapatılmıştır. İstanbul, Ankara ve İzmir GSB merkez şubeleri polisce aranarak tahrib edilmiş, birçok üye göz altına alınmıştır. İstanbul Bakırköy GSB şubesi sebepsiz yere kapatılmıştır. Yine Bergama GSB şubesi kapatılarak, yöneticileri hakkında 125. maddeden (kürtçülük-bölücülük) İdamla yargılanmaktadırlar. Halen 3 yönetici arkadaş tutuklu bulunmakta, iki arkadaş ise aranmaktadır. GSB eski genel sekreteri Mustafa Satış ve yeni genel başkanı Yasin Çağırankaya halen tutuklu bulunmaktadır. Aynı davadan G.O.P. eski yöneticisi Mustafa Hayta da halen tutukludur.

Kısacası faşist baskılar ve saldırılar çok yönlü olarak her alanda olanca hızıyla devam ediyor. MC iktidarı hayvanca bir kudurmuşluk içinde, emekçi yığınlara ve onların politik sözcülerine saldırıyor. Yüzbinlerce işçi ve diğer ilerici güçlerin eylemi olan 1 Mayıs gösterisi ve yine CHP'nin tertiplediği özünde kapitalist düzenden, faşizmden memnuniyetsizliği ortaya koyan yüzbinlerin mitingi burjuvaziyi telaşa, MC iktidarını ise ne yapacağını bilmez halde hayvanca bir kudurmuşluğa sürüklemiştir.

Bugün her zamankinden daha fazla olarak emekçi yığınların en olağan demokratik hak ve özgürlüklerini açıkça gaspeden ve etme hazırlıkları içinde olan MC'yi ancak kitlelerin aktif mücadelesinin yıkacağı anlaşılmıştır. MC'nin faşist tırmanışına aktif kitle eylemleriyle dur denecek ve yine bilinçli-örgütlü yığınların eylemiyle faşizm ve onun maddi dayanağı finans-kapital yok olacaktır. Bugün bir yandan işçi sınıfının birliğini (siyasi-sendikal) sağlarken, faşizme karşı kitle hareketlerini daha da yükseltmeliyiz. Gaspedilmek istenen demokratik hak ve özgürlüklerin korunması ve ekonomik talepler için daha yaygın bir mücadele örgütlenmelidir. Gurupçu tavırlara düşmeden ve ilerici güçler arasında sun'i bir bölücülüğe düşmeden (işçiler içinde bir öğrenci düşmanlığı ya da aksini yaratmadan) faşist saldırılara karşı durulmalı ve direniş örgütlenmelidir. 1 Mayıs kutlamaları bunun en güzel örneği olmuştur.

Aşağıda emekçi-öğrenci gençliğin merkezi sosyalist örgütü olan GSB'nin (Genç Sosyal Devrimciler Birliği) Haymak işçilerini, İzsal ve Haymak patronlarına karşı, grevdeki İzsal'lı işçi kardeşleriyle dayanışmaya çağıran bildirisini yayınlıyoruz. Ayrıca fabrikadaki durumu anlatan bir işçi arkadaşın mektubunu da yayınlıyoruz.

KARDEŞLER,

Topkapı-Maltepe'de İZSAL denilen döküm fabrikası var. Bu fabrikada 720 işçi çoluk çocuklarını besleyebilmek karınlarını doyurabilmek için işgüçlerini satarlar. Satarlar ya, büyük çoğunluğunun eline 40 lira ücret geçer. 11-12 senelik olan eski işçiler bile en fazla 60 lira civarında ücret alırlar, ekmeğin tanesinin 2,5 lira olduğu 1976 Türkiye'sinde.

Bundan altı ay önce toplu sözleşme görüşmeleri geldiğinde işçiler ücretlerine beş lira zam istediler. İstediler ki, et yemeseler bile aç kalkmasınlar sofradan. İstediler ki, iki çocuklarını olmasa bile birini okula gönderebilsinler. İstediler ki, apartman katı olmasa bile, bir oda yerine çocuklarını ayrı bir odada yatırabilecekleri iki odalı bir gecekondu tutabilsinler. Toplumdaki bütün zenginlikleri onlar yaratıyorlardı. Buna hakları yok muydu?

Ama patron bu kadarcığı bile çok gördü onlara. "Sadece 2,5 lira zam veririm" dedi. Görüşmelere bir defa geldi, bir daha gelmedi. Görüşmelere devam etmek için de İzsal işçilerinin baş temsilcisinin baş temsilcilikten düşürülmesini istedi. İşçilere her dediğini yaptırabileceğini sandı. Onları sürü, kendisini çoban sandı. Ama aldandı. İzsal işçileri elele verdiler, hep birlik oldular, "çalınsın grev davulları, patron dize gelene kadar" dediler, altı ay önce greve çıktılar. İzsal işçileri kararlıydılar. Mücadelede azimliydiler. Patrona pes ettireceklerdi. Altı aydan beri de mücadele ediyorlar. Ama bu sefer de karşılarına patronların dayanışması çıktı. Patronların işçileri daha rahat sömürmek için birleşmeleri çıktı. İzsal patronu Haymak patronuyla anlaştı. İzsal'ın siparişleri Haymak'da dökülmeye başladı.

HAYMAK İŞÇİLERİ ! KARDEŞLER !

Patronlar birleşiyor, bizleri daha rahat sömürebilmek için, biz işçilerin mücadelesini kırabilmek için. Çünkü bizim karşımızda bütün patronların çıkarları bir. Onların bir amacı var. Kasaların dolması, cüzdanların kabarması. Bunun için her yola başvuruyorlar.

İşçilerin de patronlar karşısında çıkarları bir. Çünkü onlar da patronlar karşısında bir sınıf teşkil ediyorlar. Onun için patronlar nasıl birlik kuruyorlarsa, işçiler de birleşmelidir. Şöyle ki: grevdeki işçinin çalışması kanunen yasak olduğu halde grevdeki işyerinin patronu neden başka bir yerde siparişlerini ürettirebiliyor? Demek ki kanunlar patronlara en geniş kolaylığı sağlıyor. Bu durumda patronlar birleşerek birbirlerinin zararlarını karşılıyorlar.

Peki biz işçilerin bu durum karşısında yapması gereken şey nedir? Elbette ki en geniş bir şekilde birleşirsek patronların karşısına sıkılı tek bir yumruk gibi çıkarsak, alt edebiliriz onları. Bunun adı DAYANIŞMA GREVİ'dir. Bize verilmeyen, ancak bizim söke söke almamız gereken haktır dayanışma grevi.

Haymak işçileri İzsal işçilerini desteklemelidir. Nasıl ki bugün İzsal işçilerinin grevini kırmak için Haymak'ta döküm yapılıyorsa, yarın Haymak işçileri haklarını almak için greve çıkarlarsa o zaman da İzsal'da Haymak siparişleri dökülecek, İzsal patronu Haymak patronuna şükran borcunu ödeyecektir.

Ama buna dur demenin zamanı geldi. Bu oyuna Haymak işçileri, İzsal işçilerini destekleyerek, onlarla dayanışma kurarak dur diyebilirler.

HAYMAK'LI İŞÇİ ARKADAŞLAR !

Bu durumu biliyorsak İzsal işçilerine elimizi uzatalım. Onları destekleyelim. Eğer ki bilmiyorsak temsilcilerimize, sendikacılarımıza soralım. Şimdiye kadar neden bize anlatmadıklarını soralım. İzsal işçileri de, Haymak işçileri de Maden-İş sendikasının üyeleri; şimdiye kadar niye bizlere dayanışma meselesinin anlatılmadığını soralım. Yarın da Haymak işçileri grevdeyken İzsal, Haymak mallarını üretirse ne olacak diye soralım. O zaman haklarımızı patronlardan nasıl alacağız diye soralım.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, KARDEŞLER !

İşçilerin karşısında patronlar birleşmiştir. Dün Epengle patronu ile Halit Narin birleşmişti, dün AEG-Eti

Devamı 7.Sayfada

İzsal Döküm Sanayi A.Ş.Maltepe no 21'dedir. Bu fabrikada 25.8.1969da işbaşı yaptım, 15.11.1974 e kadar çalıştım. Beni radyatör kontrolcusu olarak makinaya verdiler, orada çalışıyorum. İşverenin kiralık adamları icap ederse sana küfür dahi ediyordu, icap ederse bu adam bize yaramaz dedimi o şahsın derhal çıkışı oluyordu. Senede kaç defa viziteye çıkmışsan ona göre yıl başında ikramiye verilirdi. Çünkü bir yerde emekçiler haklı idi. Faşizmin çok büyük, diğer yandan yemek vermez emekçiye. Namuslu emekçilerin yediği yoğurt-ekmek, onu da normal yiyemez. Neden yiyemez; patronlar, istirahat vermez, insanlık dışı baskı ile çalıştırırlar. Tabi bilinçli emekçiler bir gün faşist patrona dur dediler ve yeter bizi sömürdüğün diyerek sendikal mücadeleye giriştiler. Faşist patron işçi sınıfının uyanışını görünce şu karşılığı verdi: "Benim fabrikamın duvarları yüksek, benim fabrikama ne kanun ne de sendika girebilir, var mı diyeceğiniz. Kanun benim kasam." dedi. Ama işçi sınıfı o baskılara göz yummadan, faşist patronun baskısından yılmadan sendikasını seçti. Tabi senelerden beri faşist patron senin sırtından milyonlar kazanmaya alıştı, işçi sınıfı sendikasını seçince oturuma dahi yanaşmadı. Birinci yıl 60 kuruş, ikinci yıl 40 kuruş verdi. Sanki 5 lira verse ne olur. Buradan sana verir diğer taraftan malın üzerine ekler yine senin sırtına vurulur bu yük. Öyleyse bütün işçi sınıfı birleşip kendi gerçek kurtuluş savaşını vermelidir. Eğer biz bu savaşı vermezsek elbette bu faşizmin pençesinden kurtulamayız. Ancak bu savaş sosyalizm ile gerçekleşir. Emekçi kardeşlerim, fabrikada silah yaparsın, eline az para geçer ama sonunda kendi yaptığın silahla kendi emekçi kardeşine saldırırsın. Çünkü bu faşizmin tezgahladığı oyundur. Bu oyuna gelmemek için bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm kavgasında tek vücut, tek yürek, tek kafa olmalıdır. O zaman faşizmin pençesinden kurtuluruz.

Bir İzsal İşçisi

GREVE NASIL HAZIRLANILIR !

Uzel'li bir işçi arkadaşın, aşağıda yayınladığımız mektubunda, patronların sömürü ve baskısına karşı mücadelenin en güzel ve en etkili örneklerinden biri olan üretimi düşürme taktiği anlatılmaktadır. Burjuvazinin özellikle yeniden yoğun bir saldırıya hazırlandığı şu günlerde, bu mücadele yöntemi ve azmi bütün işçilere örnek olmalıdır. Hemen belirtelim ki, Uzel işçilerinin bu kararlı mücadelesi sonunda patron dize gelmiş ve işkolunun en ileri sözleşmesi imzalanmıştır. Buna göre, 1 Ocak 1976 tarihinden itibaren geçerli sayılan sözleşmeyle, 1. ve 2. yıllar için ücretlere saatte 625 kuruş zam yapılmıştır. Ayrıca işçilere yılda 4 maaş ikramiye, 2000 lira yakacak yardımı, maaşlarının %75'i oranında izin gideri, Ramazan ve Kurban Bayramlarında 1000'er lira ikramiye, ayda 1 yevmiye devamlılık primi verilmesi kabul edilmiştir. Sağlanan sosyal haklar arasında ise ayrıca, ücretli izine 3 gün eklenmiş, kıdem tazminatı 40 güne çıkarılmış, işten çıkarılanlara 3 ay maaşının yarısı tutarında işsizlik tazminatı ödenmesi, işe gelişlerin ve gidişlerin işverenlerin sağlanması yer almıştır.

Uzel Traktör Fabrikası'nda 1600 işçi birbuçuk aydır toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması ile işyerinde üretim düşüklüğü biçimindeki işverene karşı işçilerin verdiği mücadele başarı ile sürdürülmektedir. Öyle ki daha önce 70 traktör, 1000 makas, 3500 cant çıkarken şimdi 10-15 traktör, 150 makas, 380 - 450 cant çıkıyor. Bu durum birbuçuk aya yakın zamandır sürüyor.

İşçiler bu eyleme bir grevden çok daha fazla aktif olarak katıldığı, tek tek her işçi bu eyleme uymak zorunda olduğu için. Yasal grevlerde toplu sözleşme görüşmeleri sonunda ve daha çok sendikanın örgüt disiplini ile, işçilerin sendika ve sendikacılar-temsilcileri-öyle istediği için işçiler greve çıkınca bizim umduğumuz kadar bu grevlerden gerekli bilinçlenme umulduğundan daha az oluyor. Tabi pek çok grevlerde gördüğümüz gibi grevler işçilerin, patronun isteklerini kabul etmesini beklediklerі (üstelik de patronların fabrikalarında işçilerin ne zaman greve çıkacaklarını çok önceden -bir iki sene-bildikleri durumlarda) toplanıp (o da 5-10 günde bir) sohbet edilen kâğıt oynanan meydanlarda «işi bırakmış işçiler» şeklinde hiçbir eğitimin yapılmadığı diğer fabrikalarla hiçbir ilişkinin olmadığı bu yasal grevler işçilere pek bir şey vermiyecektir. Üretimi düşürme ise tek tek her işçinin, patronun işten atmasına-ki böyle durumlarda patronlar bu yola pek sık başvururlar oysa grevlerde o da mümkün değildir-polisin, jandarmanın alıp götürmesine vs hatta ve hatta temsilcilerin sendika yöneticilerinin muhalefetine rağmen bütün işçinin katıldığı ve greve çıkılmazdan önce işçilerin patronu aniden kıstırdıkları normal ücretlerini alırken patronun umduğu üretimi vermedikleri bir eylem biçimidir.

Uzel'de sürdürülen böyle bir direniş işçi arkadaşlarımıza çok şeyler kazandırdı. Önce işyerinde dayanışma gerekiyordu. O sağlandı, sonra bu direnişin anarşiye kaymaması gerekiyordu, onun için de her kısmın bilinçli işçileri kendi kısımlarını kontrol etmesi gerekiyordu, bu da sağlandı. Sonuçta işçilerin sundukları taslak olduğu gibi kabul edilmezse sözleşmeye evet denilmeyeceği işçiler tarafından bildiriliyordu. Oto-San işçileri Uzel'li işçi arkadaşlarına gönderdikleri haberde direnişlerinin çok başarılı olduğunu kendi fabrikalarında Uzel'den gelen cantlar yetmediği için imal edilen otobüs ve araçların takozlar üzerine konduğunu, Oto - San patronlarının Uzel patronuna tazminat davası açacaklarını söylemişler, başarılar dilemişlerdir. İzsal işçileri ise kendilerinin greve çıkmadan önce böyle bir direnişe başvurmadıkları için çok hatalı davrandıklarını söylemişler ve Uzel'li arkadaşlarını kutlamışlardır.

Uzel'li işçi arkadaşların 14.4.1976 tarihindeki cenazeye sendika yöneticilerinin "dağınık, otobüsle gelin" demelerine rağmen bütün işçiler vardiyalar dahil sabah fabrikada toplanıp yürüyüş halinde ve disiplin içinde Demirkapı'dan Beyazıt'a kadar yürümüşler diğer işçilere örnek bir harekette bulunmuşlardır. Oysa daha geçen DİSK mitingine Uzel'den sadece 100 kişi katılmıştı. 14.4.1976 günü Uzel işçileri işçi sınıfının dayanışmasına iyi bir örnek olarak 10.376.- lira para toplayarak, 450 işçi hep beraber bu parayla aldıkları erzak ve işyerinden aldıkları yoğurtlarını da toplayarak önce üç aydır grevde bulunan PDK işçilerini ziyaret etmişler, bir miktar erzak bırakmışlar, başarılar dilemişler ve yine hep beraber 5 aydır grevdeki İzsal işçilerini ziyaret etmişler, onlara da geriye kalan erzağı bırakmışlar, başarılar dilemişler, işçiler arasında dayanışma ve yardımlaşmanın önemini belirtmişlerdir.

FABRİKALARDAKİ FAŞİST BASKILAR İŞÇİLERİN MÜCADELE AZMİNİ ARTTIRIYOR...

Burası eski Safraköy yeni adı ile Sefaköy. İşçilerin, emekçilerin çalışma ve yerleşme yerlerinden biri.. İşte bu işkence cehennemi olan fabrikaların arasında cehennemin de cehennemi olan, 4000 kişinin çalıştığı ve horlandığı, 100 kadar özel faşist komandonun işyerinde asayişi sağladığı, hergün bir işçi kadının, bir işçi kızın tecavüze uğradığı, gece işten çıkan bacısını, anasını almaya gelen insanların dövüldüğü öyle bir yer var ki sohbetlerde adı geçtiğinde işçiler yüzünü buruşturup ah çeker.

Adı: Sancak Tül.
Sahibi: Murat BAYRAK

SANCAK TÜL'DE NELER OLUYOR ?

Genel olarak bütün ülkede uygulananlar özel olarak Sancak Tül'de de uygulanmaktadır. Üstelik bunlar bir de sapık faşist Murat Bayrak'ın sınıfsal ideolojisiyle de birleşince daha da adi ve iğrenç şeyler ortaya çıkmaktadır.

Bu işkence merkezi olan "fabrikaya" dışarıdan bakıldığında, yüksek duvarlarıyla, nöbetçi kuleleriyle, sapık faşist Hitler'in toplama ve işkence merkezleri ve buralarda işkence gören, azap çektirilen milyonlarca insan akla gelir.

İçinde ise Bayrak'ın komandoları çalışanları kollar, etrafa saldırır, karşı koyanları döverler. Kimse ağzını açamaz, arkadaşıyla iki kelime konuşamaz. Faşist bir baskı uygularlar komandolar.

Bayrak'ın ve adamlarının eğlence merkezleri vardır fabrikada. Buraya işçi kadınlar ve işçi kızlar, kandırılarak getirilir. Uyku ilacı konmuş çay veya kahve ile uyutularak adice tecavüze uğrarlar. Karşı koyanlar işkence görürler, dövülür, ölümle tehdit edilirler. Tecavüze uğrayanların kardeşleri, kocaları dövülür, tehdit edilirler.

Fabrikada "sendika" kelimesini kimse ağzına alamaz, sarı sendikaya bile tahammülü yoktur Murat Bayrak'ın. Bir defasında bir sarı sendika girmeyi denedi ama sonuç, komandolarla işçiler arasındaki kanlı kavganın ardından başarısızlık oldu. Sarı sendika ise dişe diş mücadeleyi yürütemiyeceği için savaş meydanlarından kaçtı. Ama bu başarısızlık az şey öğretmedi Sancak Tül işçisine. Onlar mücadelenin göze göz, dişe diş bir mücadele olduğunu, bu mücadelenin ancak birlik halinde verilirse başarıya ulaşacağını öğrendiler.

Sancak Tül (Murat Bayrak demek daha doğru) bütün bunların yanında çevreye yayılma, çevrede etkinlik sağlama amacıyla bir takım çalışmalarda da bulundu. Önceleri sadece sindirme amacıyla (kahvelerden, dükkanlardan haraç almak, yol kesmek v.s.) sonraları sırıtarak, gülümseyerek göze hoş görünmek amacıyla (tıpkı bir burjuva lokali görünümünde, üyelerinin gidebildiği cafcaflı bir kahvehane açmak, sarı-turuncu çizgili çiçek desenli arabalarının caddelerde gezmeleriyle). Birinci usül sert tepkiler sonucunda terk edilmiş durumda, ikincisi ise geliştirilmekte.

Bütün bunlara rağmen Sancak Tül'de olanların kulaktan kulağa yayılması çevredeki işçilerin tepkisini fabrikaya çekmekte, özel olarak Murat Bayrak'a, genel olarak hakim sınıflara karşı duyulan sınıf kinini güçlendirmekte, nefretini artırmaktadır. Artık işçiler bu konuya özel ilgi duymakta, meseleye çözüm yolları aramaktadır.

Bugün Sancak Tül işçisinin karşısına çıkan hedef devrimci bir sendikaya geçmek, fabrikada işçilerin kontrolunu sağlamak, fabrikada Murat Bayrak'ın oyunlarını ters yüz etmek bununla beraber işçi sınıfının burjuvaziye karşı vermekte olduğu iktidar mücadelesinde yerlerini almaktır. Bu, yalnız bu çevredeki işçilerin değil, bütün işçi sınıfının Sancak Tül'deki kardeşlerinden beklediği atılganlıktır...

Safraköy'den bir işçi

BURJUVAZİ SALDIRIYA HAZIRLANIRKEN

Türkiye'nin AET'ye katılmasının geçiş döneminin yaşandığı günümüz koşulları,AET ile rekabet edebilecek yatırımların olması gerektiği olgusu ve bunun da daha güçlü teknoloji gerektirmesi,finans-kapitali zorunlu olarak sermaye-yoğun (yani daha ileri teknolojinin uygulandığı)yatırımlara yönelme durumunda bırakmaktadır.Bu durum sermaye birikiminin geri olduğu, emperyalizme bağımlı Türkiye'de kısa vadede finans kaynaklarının daha da fazla zorlanmasını getirmektedir.Örneğin 1975'te otomotiv sanayiindeki yatırımları 4 milyar lira ile kontrol edebilen Koç,10 sene içersinde bu miktarın 9 milyara çıkması gerektiğini belirtmektedir.Yani bugünkü yatırımlarının genişlemesi halinde (ki bizzat Koç Holding yetkililerinin uzun vadede 2 otomotiv grubunun ayakta kalabileceğini,diğerlerinin yok olacağını,kendilerinin ayakta kalabilmeleri içinse yatırımlarını durmaksızın genişletmek zorunda olduklarını söylüyorlar) kontrolü yine kendi ellerinde tutabilmek için 5 milyarlık bir sermaye birikimi daha gerekli olmaktadır.

Bu ek sermaye için kaynaklar arasında,işçi dövizleri,AET'den geçiş döneminde sağlanan şimdilik 175 milyon dolar olan kredi ve diğer yabancı sermaye kredileri bulunmaktadır.Ancak meselenin diğer ve esas bir yanı da burjuvazinin sermaye birikiminin özünü teşkil eden işçi sınıfından sızdırılan artı-değer'in arttırılması yani sermaye birikiminin hızlandırılması gerektiği olgusu,ÖNCÜ'nün 6.sayısındaki "Burjuvazi Saldırıya Hazırlanıyor" başlıklı yazının konusunu teşkil ediyordu.

1976 Nisan'ında yapılan TİSK (TÜRKİYE İŞVEREN SENDİKALARI KONFEDERASYONU) 11.Genel Kurul'unun artı-değer oranını arttırabilmek için nasıl yönelmeler içinde bulunduğu,sınıf mücadelesinin gidişinde taktiklerimizi daha netçe belirlememiz için ele alınması gereken olgular olarak belirtiliyordu.

İşçi sınıfının sömürü oranını(artı-değer'i) sınırlandırabilmek için girişmiş olduğu örgütlenmelerin yani işçi sendikalarının mücadelesinin nasıl engellenebileceği meselesi bu genel kurul'un yöneldiği başlıca hedefti.

Özellikle devrimci sendikalar konusunda yakınmayla geçen TİSK kongresinin önümüze serdiği olguları irdeleyen geçen yazımızdaki sonuçları kısaca özetlememiz faydalı olacak:burjuvazinin,sermaye birikimini yoğunlaştırabilmek için ücretlerin dondurulmasını istediğini;bunun önünde engel olan sendikal mücadelenin önüne geçmek,bu mücadeleyi şiddet kullanarak dahi engellemek gerektiğini,toplu sözleşmelerde "parasal konularda işçilere hoş görünmek" yarışında olan sendikaların aralarındaki rekabetin özel olarak onları fazla hak almaya ittiğini,bu yüzden sendikalar arası rekabetin ortadan kaldırılması gerektiğini ve nihayet sendikal mücadelenin önüne geçme yollarından birinin de son dönemde fabrika kapatmaları olduğunu ama bu kapatmalarda kârlılık oranını daha yüksek tutabilmek için de kıdem tazminatlarının sınırlandırılması gerektiğini belirttiğini ve genel kurul konuşmalarında bütün bunların açıkça belirtildiğini göstermiştik.

Burjuvazi bu isteklerini gerçekleştirebilmek için açıkça savaş ilan etmekte,saldırıya hazırlanmaktadır.O halde bu açık savaş ilanı karşısında işçi sınıfı ve onun mücadelesini bütün yönleriyle örgütlenmek yükümlülüğünde olan sosyalistler ne yapmalıdırlar?Onların bu durumda görevleri nelerdir?

İŞÇİLERİN VE SOSYALİSTLERİN GÖREVLERİ

Burjuvazinin işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi üzerindeki baskıları her zamanki normal resmi,gayrıresmi yolların dışında (sendikalaşmayı engelleme,işyeri sendikası kurdurma vs) günümüzde rastladığımız yeni mücadele metodları:faşistleri koçbaşı olarak kullanarak sendikalara zorba saldırılarda bulunma,öncü işçileri kitle halinde işten atma hatta eğer sendikal örgütlenmeyi hala engelleyemezse fabrika kapatmaktır.

İşçilerin devrimci sendikacılığa olan özlemleri karşısında çaresiz kalan burjuvazi,zaman zaman,işçilerin üzerine açık olarak saldırtabildiği ve öncü işçileri bu sayede korkutmak istediği faşist komandolarla işbirliği yapmakta,onları gönüllü bekçi köpeği olarak kullanmaktadır.

Sosyalistler olguları gizlemez, gerçekleri acı olsa ve kısa vadede zafer müjdeleri taşımasa bile aynen oldukları gibi koyarlar.Gerçeklerin hiç sakınmasız konması ve ona göre,gerekli olan tedbirlerin alınması bizim doğru yolda ilerlememizin en önemli faktörüdür.Zorlukları ve önümüze çıkan manialar görmemezlikten gelerek onu "hallettim" zannetmek budalalıktır.

Faşist saldırıları sadece öğrencilerle ilgili bir vakıa olarak değerlendirip sessizce geçiştirmek veya bir demeçle yetinmek...İşte bazı "devrimci" sendikacılarımızın bu meselede takındığı tavır.Halbuki tehlikeyi ve onun getirdiği zorlukları ta başından görüp,ona göre davranmak gerek.

İşçi sınıfının ekonomik ve demokratik mücadelesine karşı faşist saldırıların yoğunlaşmasını beklememiz gereken önümüzdeki dönemde,ekonomik mücadelenin karşısına konmak istenen terör ve faşizan baskılar,karşılık olarak aktif ve daha yaygın mücadeleyi zorunlu kılmaktadır.Bu tür olayların en geniş teşhirinin gerektiği gibi yapılabilmesi hem tüm emekçi kitlelerinde anti-faşist bir bilincin oluşmasına hizmet eder,hem de onların işçi sınıfının yanında yer almalarını sağlar.Toplumda burjuvazinin dışında kalan sınıf ve grupların işçi sınıfının yanında yer almasının yollarından biri budur.Kaldı ki Türkiye'de bir kısım işçiler dahi bu tür olaylara kayıtsız kalabilmektedir.Onların en genel anlamda kendi meseleleri de olan siyasetle ilgilenmelerini sağlamak,toplumda yer alan bütün baskıların ve zorbalıkların teşhiri için bir kampanya örgütlendirmekle mümkündür.

Faşistlerin burjuvazi tarafından yönlendirildiğinin en açık örnekleri olan İzmir Tariş ve Seydişehir olaylarına baktığımızda bu konuda yapılması gerekenlerin yapılmadığını asıl önemli olarak bu saldırıların arızi olaylar olarak değerlendirildiğini ve önümüzdeki dönemde çok daha fazla rastlayacağımız bir burjuva taktiği olduğunun kavranamadığını görüyoruz.

Meselenin önemi kavranmadığı için de bunun en geniş kitlelere açıklanması faaliyetine girişmemekte veya bunu lafta kabul etseler bile görevin getireceği zorluklar yüzünden bundan yan çizmektedirler.

Geçmişte bu gibi olayların teşhiri gerektiği gibi yapılmadı.Sendikal mücadeledeki bu faşist baskılara önde gelen hedefleri ve sorumluları ve onların üst örgütü olan DİSK bu faaliyete nedense gazete ve dergilerin dışında yer vermedi.Sosyalistlerin de bu konuda görevlerini yerine getirdiği pek söylenemez.Dolayısıyla kamuoyunu işçi sınıfının yanına çekebilecek bu olaylar,bırakalım kamuoyunu,DİSK üyesi işçilerin dahi büyük çoğunluğu tarafından öğrenilemedi.

Oysa bu teşhir faaliyetinin çeşitli biçimleri mümkün olabilirdi. (Fabrikalara bildiri dağıtıp olayları anlatmaktan,miting düzenlemeye vs varıncaya kadar) TÜRK-İŞ'in bile yaptığı kısmi direnişlerin sözünü etmeye gerek bile yok.

Direnişler ister kısmi olsun,ister genel olsun burjuvazinin resmi baskısına maruzdur.Ama işçi sınıfının bu hakları almasının yolunun mücadele etmek olduğunu herhalde DİSK yöneticileri de biliyorlar ki, Eylül mitinglerinde dağıtılan bildirilerde DAYANIŞMA GREVİ ve GENEL GREV hakkının yasalaşması gerektiğini,bunun işçi sınıfının bir talebi olduğunu yazıyorlardı.Ama tabii ki reformizm ile gerçek devrimcilik arasındaki fark en açık hayat içersinde ortaya çıkacaktır.İşçilerin dayanışma grevinin ne olduğunu,genel grevin ne olduğunu,kavramaları,bu haklarının mücadelelerine ne katacağını öğrenebilmeleri,hayatın getirdiği her somut durumun teşhiri ile mümkün olabilir.Yoksa onları kuru;soyut bir talep olarak bildirilere yazmakla değil.

Faşist saldırılara karşı işçilerin bölük pörçük mücadelesi ancak sınıf dayanışması geleneğinin proletarya saflarında gelişmesi ile daha üst bir seviyeye yükselebilir.Ancak sınıf dayanışması gereği işçilerin,faşist saldırılara zamanında cevap vermesiyledir ki bu saldırıları göğüsleyebiliriz.Fakat sınıf dayanışması geleneğinin kurulmasında en önemli pratik araç olan dayanışma grevinin salt bir kanuni talep olarak öne sürmek yetmez Bu geleneğin yerleşmesi için,örnek olacak uygulamaların sistemli olarak yaygınlaştırılması bu konuda tek devrimci yoldur.

Burjuvazinin günümüzde daha sık ve yoğun olarak başvurduğu bir diğer baskı taktiği de fabrikalardaki öncü işçileri işten atmak,daha da olmazsa fabrikayı toptan kapatmaktır.Bu güncel mesele de karşımıza yine işçi sınıfının dayanışma faaliyetinin önemini koymaktadır.

FABRİKA KAPATMAK İFLAS DEĞİL,BURJUVAZİNİN YENİ BİR BASKI TAKTİĞİDİR!

Sendikal mücadelenin önüne konulan faşizan terörün yanısıra son zamanlarda gittikçe genişleyen uygulama alanı bulan fabrika kapatma kararları var ki bunların sayısı,son dört ayda 21'i bulmaktadır.(Günaydın 28 Nisan 1976)

Her ne kadar TİSK genel kurulunda Feyyaz Berker kıdem tazminatlarını ve ücretlere zam uygulamasının fabrikaları iflasa sürüklediği ve fabrikaların bu yüzden kapandığını söylemekte ise de yaşadığımız hayata baktığımızda bu olayların bilinçli bir uygulama olduğunu görmekteyiz.Ve nihayet bir diğer işveren örgütü MESS (Makina Eşya Sanayii İşverenleri Sendikası) kararları bu gerçeği onaylıyor ve işçilerin sendikal örgütlenmesinin dağıtılmasının yollarından birinin bu olduğunu resmen belgeliyor.

Örneğin kapatılan fabrikaların sonuncularından olan MESS üyesi EGE Sanayii fabrikasında şu durumu görmekteyiz.

Bu fabrikada işçiler geçen sene Tek Met-İş sendikasını deviriyorlar ve Maden-İş sendikasına geçiyorlar . 1975 Ekiminde başlayan toplu sözleşme görüşmeleri uzlaşmazlığa gidiyor, ve 1976 Nisan'ında sendika grev kararı alıyor.Grev kararı alınıp asılınca işveren fabrikayı kapattığını bildiriyor.

Kaba taslak bir hesapla kapatma kararı ile verilecek tazminatlarla, toplu sözleşme imzalandığı zaman alınacak hakları karşılaştırırsak şu durumla karşılaşırız.Bütün işçilere kıdem tazminatlarını ödeyerek işten çıkartınca yapacağı ödeme tutarı 9 milyon lira,8 aydır devam eden toplu sözleşmeden vereceği birikmiş farkların ve sosyal haklarının tutarı 14 milyon lira.

İş Kanununa göre kapatılan bir fabrika 6 ay açılamaz.Ama fabrika işverenin karısına veya çocuğuna devir edilirse ve ismi değişirse 3 gün sonra bile açılabilir.

İşçi bulabilme meselesine gelince;kapitalist düzendeki işsiz ordusu her zaman çalışmaya hazır ve hem de 5 TL asgari ücretle.

Diğer yandan işveren direnen işçileri yıldırmış,onları işsiz bırakmış,sendikal örgütlenmelerini dağıtmış olacak.Böylece bazı yerlerde patron baştan az bir farkla kaybetse de sendikal örgütlenmeyi dağıtınca,işçileri öylesine utanmazca ve alçakça sömürebilecek ki kaybettiğini 1-2 ay içersinde yeniden kazanabilir.Ve bu yol üretimin durdurulması yani insanlığın çıkarlarının aleyhine olarak , işverenler tarafından giderek işçilerin karşısına bir tehdit aracı olarak çıkarılmaya başlanmıştır.Yoksa Berker'in dediği gibi iflas belgeleri değil.

Bu yüzden fabrika kapatmalarına karşı mücadele etmek zorunludur.Bunun yolu ve yöntemini özel olarak ele almalıyız.

Fabrika kapatmaları ne getirir?

YILGINLIK MI,DAYANIŞMA BİLİNCİ Mİ ?

Gördüğümüz gibi burjuvazinin fabrika kapatmalardaki amacı,işçi sınıfının sendikal mücadelesinin önüne set çekmek,işçilerde örgütlenmeye karşı güvensizlik uyandırmak ve onları yılgınlığa itebilmektir.Gerçekten de kapatılan fabrikaların işçilerine baktığımız zaman bu durumu görebilmekteyiz.(Örneğin TERMA Buhar Makinaları işçileri,Maocuların da yardımıyla sendikalara,özellikle Maden-İş'e küfür ediyorlardı) Ancak bu durum işçilerin bilincinin geri olduğu,sendikal mücadele bilincine dahi erişmedikleri,ve bu bilince erişmeleri için de hiç bir çabanın gösterilmediği yerlerde sözkonusu olmaktadır.Hayatta hiçbir şey yalnız başına meydana gelmez.Fabrika kapatmaları da bir yandan yılgınlık doğurabilecek iken,bir yandan da mücadele azmi ve dayanışma ruhu doğurabilecektir.Mesele hangi yönün daha ağır basacağıdır.Ve tabiidir ki işçi sınıfı mücadelesine inanmış herkes , dayanışma bilincinin ön planı çıkması için çaba göstermek zorundadır.Bunun yolu fabrika kapatmalarına karşı işçileri mücadeleye sevk edebilmektir.Ve bu mücadele burjuvazinin sınırlamalarını aşmayı,devrimci metodları kullanmayı gerektirmektedir.Ayrıca esas itibarıyla fabrika kapatmaları karşısında tek bir fabrikanın işçilerinin eylemi yetersiz duruma girmektedir.Bu durum özel olarak aynı kolda ya da o fabrikaya hammadde sağlama durumunda olan,ya da fabrikaların ürettiği malın hammadde teşkil ettiği fabrikanın işçilerinin,genel olarak ise tüm işçilerin dayanışmasını gerektirmektedir.Aynı zamanda grevlerde ve direnişlerde grev veya direniş yapan fabrikaların üretiminin diğer bir fabrikada sağlanmamasını,o fabrikalarda da üretimin durdurulmasını gerektirmektedir.Bu da en azından o işçilerin bu dayanışma bilincine varmış olmalarını gerektirmektedir . Halbuki Türkiye'de dayanışma grevi ve genel grev henüz işçilerin yasal hakkı değildir.Bu durum işçi sınıfının bu konudaki bilinç ve mücadele seviyesinin henüz geri olduğunu göstermektedir.Ama fabrika kapatma olayları ve işverenlerin dayanışma örneklerindeki somut durumun teşhiri bu bilincin yükselmesine hizmet edecek olaylar olacaktır.Ancak bu teşhir lâyıkıyla yapılabilirse.

DAYANIŞMA GREVİ NEDİR ?

İşverenlerin (burjuvazinin) arasında rekabet olmakla birlikte,işçi sınıfının mücadelesi karşısında birleşebilmek ve ona daha fazla hak vermeye aralarındaki rekabetin de hizmet etmesi için örgütlendiklerini söylemiştik.

Bu örgütlenme aralarındaki rekabeti ortadan kaldırmaz,ama bilhassa kapitalist ekonominin nispeten daha rahat olduğu dönemlerde belli bir "uyum" içersinde tutulabilir.Nitekim Epengle Kumaş Fabrikasında işçiler direnişe geçtikleri zaman Halit Narin'in Narin Kadife Fabrikası Epengle kumaşlarını dokumuştu.Aynı biçimde bugün hala devam eden İzsal İşçilerinin mücadelesinin önüne geçmek için İzsal dökümleri Haymak döküm fabrikasında dökülmektedir.Ve bunun gibi daha nice örnekleri göstermek mümkündür.

Devamı 7.sayfada

UMUDUMUZ SOSYALİZM!

CH

Geçen sayımızdaki yazıda CHP'nin "ekonomik düzen değişikliğinden" ne anladığını belirtmeye çalıştık. CHP kavram olarak kullansa da gerçekte ekonomik bir düzen "değişikliğini" istememektedir. Bırakalım kapitalizmin tasfiyesi sosyalizmin inşası anlamında bir "düzen değişikliği"ni CHP tekelci düzenin tasfiyesine bile yanaşmıyor. CHP nin "düzen değişikliği" anlayışı onun "değişiklik" diye kastettiği şey, olsa olsa sanayie daha fazla ağırlık tanımak kaydıyla tekelci düzenin, emekçi kitlelerin de belli ölçüler içinde lehine olacak şekilde yeniden düzenlenmesine yöneliktir.

Bu sayıdaki yazımızda, CHP'nin "siyasal düzen" anlayışı ile dış politika hakkındaki görüşlerinin eleştirisi işlenecektir. "Ak Günlere" adlı bildirge "Sosyal Düzen" adlı bir bölüm içerse de, biz bu başlık altında yer alan görüşlerin eleştirisine girmeye gerek görmüyoruz. Böyle bir şey yazının amacının dışına çıkarak gereksiz detayları incelemeye yönelik olacaktır. Ekonomik ve siyasal görüşlerinin eleştirisi, CHP nin temel anlayışı ve "felsefesini" bize yeterince verecektir.

CHP'nin temel olan ekonomik görüşlerinin ne olduğu yeterince açığa çıkınca, önerdiği siyasal düzen de onunla uyum içinde olacağından, siyasal düzen olarak arzuladığı istek ve önerilerinin niteliği de yeterince açığa çıkar ve bizim için daha anlaşılır olur. Çünkü, son tahlilde, siyaset ekonominin yoğunlaşmasından başka bir şey değildir.

CHP ve Siyasal Düzen Anlayışı

CHP'nin temel amacı ve "felsefesi " burjuva demokrasisinin bütün kurumlarıyla uygulamaya konulmasına ve savunulmasına yöneliktir. Tıpkı ekonomik görüşlerinde olduğu gibi "siyasal düzen anlayışı" da CHP'nin bugün için ikili niteliğini bize sergiler. O, ilerici ve tucu yanı da bulunan bir partidir.

Burjuva demokrasisi, burjuvazinin feodalite'ye karşı verdiği mücadele, serbest rekabetçi dönemin şartlarıyla da uyum içinde olarak oluşan bir siyasi görüştür. Özünde proletarya ve emekçi kitleler üzerinde, burjuvazinin egemenliğini devam ettirmek için kullandığı sınıfsal diktatörlüğün "inceltilerek" yontulmuş bir şeklidir. En gelişmiş burjuva demokrasisi bile, özünde burjuva diktatörlüğü olma niteliğinden hiçbir şey kaybetmez. Çünkü son tahlilde amacı açıktır; burjuvazinin ekonomik ve siyasi elindeki mevzileri savunmaktır. Ücretli köleliğin bulunduğu bir toplumda, ücretli köleliğin ilanihaye sürmesini; sömürünün varolagitmesini, bir avuç burjuva sömürücünün çıkarlarının savunulmasını ister. Burjuva demokrasisi, devlet vasıtasıyla, böyle bir sömürü düzenini çıkarlarını, emekçi kitlelerin ve işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin karşısında korur. Tarihsel anlamda, proleter demokrasinin tam zıttıdır ve onunla kıyaslandığında dönemini dolduran çöp sepetine gitmesi gereken bir kurumdur.

Burjuva demokrasisi; emekçi kitlelerin özellikle işçi sınıfının, sınıf mücadelesi içinde haklarını savunacak, yeni üst düzeydeki düzen, sosyalizmi oluşturmada ona önemli mevziler sağlayan bazı özgürlükleri de içerir. Basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, parlamento, seçimler gibi. Bu özgürlükleri burjuvazi tabiatı icabı kısıtlamaya çalışsa dahi, işçi sınıfı mücadele ile bu özgürlükleri kendi yararına kullanmayı bir çok ülkede başarmıştır.

Kapitalizmin tekelci aşamaya girmesiyle birlikte, kapitalizm asalaklaşmış ve çürümüştür. Kapitalizmin bağrında taşıdığı çelişkiler şiddetlenmiş, sosyalizm artık kapının eşiğine gelmiştir. Tekelciler, böyle bir gelişimi durdurmak, düzenlerini savunmak için, sosyalistler ve ilericiler üzerine azgın bir terör uygulamaya koyulmuştur. Emekçi kitlelerin burjuva egemenliği altında zorla kazandıkları özgürlüklere azılı düşman olmuş, onları ayaklar altına almaya çalışmıştır. Faşizm, tekelcilerin işçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerindeki azgın terörüdür.

İşçi sınıfı, kendisinin siyasal yönetim anlayışının tamamen tersi olsa dahi kendi siyasal yönetimiyle kıyaslandığında tamamen gerici olsa dahi, faşizme karşı burjuva demokrasisini savunur. Faşizme karşı, burjuva demokratik özgürlükleri savunmak, işçi sınıfının burjuva demokrasisini kurumlaştırmak için verdiği kavga değildir, aksine, faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmak, işçi sınıfı açısından burjuva demokrasisinin tasfiyesine yönelik gerekli bir mücadeledir de. Burjuva demokrasisinin tasfiyesini kolaylaştırmak için mücadele veren işçi sınıfı, faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmazsa, böyle bir tasfiyeyi kolaylaştırıcı değil tamamen aksine zorlaştırıcı bir mücadele anlayışı içinde olacaktır. İşte CHP'nin faşizme karşı burjuva demokrasisini savunmak için verdiği kavga, işçi sınıfı tarafından, bugün için, bu sebepten desteklenmelidir. Hatta bu kavgada işçi sınıfının, öncülüğü de yüklenmeye çalışması gerekir. Görüldüğü gibi, işçi sınıfının, onların siyasal, ideolojik temsilcisi ve öncüsü sosyalistlerin burjuva demokrasisini faşizme karşı savunmak için verdikleri kavga ile CHP'nin, burjuva demokrasisini faşizme karşı savunmak için verdikleri kavga temelden farklıdır. CHP burjuva demokrasisinin bütün kurumları ile oluşturulup savunulmasından yanadır, varmak istediği nokta budur. Oysaki sosyalistler burjuva demokrasisini kökleştirip kurumlaştırmak istememekte, aksine onun tasfiyesine ve bunun yerine proleter demokrasiyi getirmeye yönelik bir nokta hedeflemektedir. Şu an için ikisi de aynı, ortak bir kavga için mücadele vermeleri, onların, temel amaç ve hedeflerinin aynı olduğunu göstermez, ikisi arasındaki kalın çizgiyi kapatmaz.

CHP ve Burjuva Demokrasisi

CHP'nin parti programı olarak kabul edilecek "Ak Günlere" adlı seçim bildirgesinin 226. sahifesi şöyle diyor.

"CHP iktidarı... AET ve Avrupa Konseyi üyesi demokratik ülkelerde anlaşılan ve uygulanan biçim ve ölçüde demokrasiyi ve özgürlükleri Türkiye'de gerçekleştirecektir."

Batı ülkelerinde "demokratik" olarak nitelenen siyasal yönetimin burjuva demokrasisi yani burjuva diktatörlüğü olduğu şüphe götürmez. Batı burjuva demokrasisi herşeyden evvel "girişim", "Mülkiyet" ve "miras" hakkının kutsallığı ve dokunulmazlığı görüşü altında, kapitalist üretim ilişkilerini hukuki teminat altına alırlar.

Onlar, üretim araçlarının burjuva mülkiyeti altında olmasını, bu tip araçların mülkiyetine sahip olmayan, bu yüzden, kendilerini burjuvaya satan işçilerin bu kölece durumunun sürmesinden yanadırlar. "Mülkiyetin kutsallığından" onların anladığı, üretim araçlarının özel mülk olmasının süregitmesi, toplumsallaştırılmasının engellenmesidir. Böylece burjuvazi ve proletarya varolagidecektir, burjuvazi için artı-değer kaynakları sürekli olarak hukuki teminat altında tutulacaktır. Aynı şekilde burjuva demokrasisinde "girişim özgürlüğü" altında kastedilen, doğrudan doğruya sömürü ve artı-değer kaynaklarının "özgürlük" yaftası kullanarak teminat altına alınmasıdır.

Sosyalistlerin mülkiyet konusundaki tavırları açıktır ve bu tavır ta 1848'de Marks ve Engels tarafından formüle edilmiştir. Sosyalistler kişilerin şahsi ihtiyaçları için kullandıkları ürünleri, tüketim maddelerini üretim araçları olarak görmezler. Bu yüzden, onlar, üretim araçlarının toplumsallaşmasından bahsederken bunların toplumsallaştırılmasından bahsetmezler. Onların toplumsallaştırmaktan kastettikleri bu maddelerin topluca üretildikleri üretim araçlarının toplumsal mülkiyete geçirilmesidir.

Sömürünün bütün tarihlerdeki kaynağı mülkiyet ilişkilerine dayanır. Toplumsal bilimin de gösterdiği gibi, eğer üretim araçları özel mülkiyette ise bunun biçimi nasıl olursa olsun o toplumda sömürü vardır, sınıflar vardır. Sömürünün, sınıfların tasfiyesi üretim ilişkilerinin değiştirilmesi, bunun temel kaynağı mülkiyet ilişkilerinin değiştirilmesidir. Üretim araçları özel mülk olmaktan çıkmazsa, bunlar üzerinde toplumsal mülkiyet oluşturulmazsa, sömürü de, sınıflar da ortadan kalkmaz. Bu yüzden hem sömürüye karşı olmak, hem de bunun yanında "mülkiyet" ve "girişim" özgürlüklerinden bahis etmek tam bir çelişkidir. Üretim araçlarının özel mülkiyetini savunan, sömürüyü de sınıfların varolagelmesini de savunur. Bu yüzden bütün burjuva demokrasileri, sınıfların ve kapitalizmin savunmasından yanadır, burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğinin süregitmesinden yanadır.

Bu yüzden CHP sömürüye karşı değildir, proletarya ve ücretlilerin kurtuluşundan yana değildir, sınıfların tasfiyesinden yana değildir. Vaktiyle, marksizmden esinlenmedikleri için üretim araçlarının toplumsallaşması ile sömürünün, sınıfların tasfiyesini birlikte düşünen batı sosyal demokratları ile CHP arasında derin farklılıklar vardır. CHP "mülkiyet" ve "girişim" özgürlüklerinin korunmasını savunmakla, burjuva egemenliğinin süregitmesini istemekte, bu egemenliğin biçimini de burjuva demokrasisi olarak görmektedir.

"Girişim özgürlüğü de, mülkiyet ve miras hakları da hiç kuşkusuz batı örneği demokrasilerin ayrılmaz unsurudur." (S.178 Bildirge)

Herşey açık.

Tekelcilik, Demokrasi ve CHP

Burjuva demokratik özgürlükleri rafa kaldırıp, yerine faşizmi tezgahlamak isteyen toplumsal güç tekelciliktir. Günümüzde tekelci düzenin olduğu gibi sürdürülmesi, kapitalizmin savunulması, tekelcilerce emekçi kitlelerin, işçi sınıfının azgın bir baskı altına alınması ile mümkündür. Bu yüzden tekelci sermayeye karşı mücadele ile faşizme karşı mücadele birbirinden ayrılmaz. Batı Avrupa ülkelerinde hem tekelciliğin egemen olması, hem de burjuva demokrasisinin varolması, tekelcilerin siyasal yönetim olarak faşizmi tercih etmiyorlar anlamına gelmez. Orada tekelciler emekçi kitlelerin demokratik özgürlüklerin kendilerinden yana olan anlamına varmaları, bu özgürlükleri korumada kararlı olmalarından dolayı bugün faşizmi tezgahlayamamaktadırlar. Tekelcilerin faşizm yönündeki tercihleri her zaman vardır, ama, bu tercihlerini gerçek anlamda gerçekleştirememeleri sözkonusudur. Bu tip ülkelerde de işçi sınıfı ve anti-tekelci demokrat unsurlar tekelciliğin ekonomik kökenini tasfiye edemezlerse, bununla birlikte olarak faşizm tehlikesini de kaldıramıyacaklardır. Faşizmi tezgahlayıp gerçekleştirmek, toplumsal somutta kıyasıya bir sınıf ve güç mücadelesini içerdiğinden tekelciler böylesine bir güçleri olmadığından veya ne pahasına olursa olsun böyle bir şeyi tezgahlamayı şimdilik gereksiz gördüklerinden demokratik özgürlüklerden yana siyasal güçlerle siyasal egemenliklerini yürütmek zorunda kalıyorlar.

Türkiye'de tekelcilik varoldukça, geri üretim ilişkileri onunla birlikte korundukça, faşizm tehlikesi de her zaman varolacaktır. CHP tekelci düzen içinde emekçiler lehinde bazı ekonomik tedbirler alırken, bunları tekelcilere izah ederek kabul edilir hale getirmeye çalıştığını geçen sayıda görmüştük. Aynı şekilde CHP burjuva demokratik özgürlükleri savunurken de, bildirgenin çeşitli yerlerinde, çeşitli şekillerde tekelcilere gerekli güveni vermeye çalışıyor. Burjuva demokratik özgürlüklerin olduğu toplumda, tekelcilerin daha emniyetli olabileceği konusunda tekelci sermayeye güven veriyor. Örneklersek;

"Böyle bir özgürlük anlayışından korkmamak gerekir.

Neden korkmamak gerekir?...

Bir ülkede Batı örneği özgürlükçü demokrasinin işleyebileceği kabul ediliyorsa o ülke halkının, sınırsız düşünce özgürlüğü içinde, herkesi, her düşünce ve kanıyı dinleyip, tartıp, sonunda kendi sağduyusu ile en olumlu, en sağlıklı yolu bulabileceğine inanılıyor demektir." (s.179-Bildirge)

CHP emekçi kesimlerde burjuvazinin geleneksel olarak oluşturduğu, anti-sovyet, anti-komünist önyargılara ve bunların uzun bir müddet daha geçerli olabileceği konusunda kime güven veriyor?

Uzun olmasına rağmen alıntılara devam edelim.

...'nin demokrasi anlayışı

"Temel hakları ve özgürlükleri budanmış bir demokrasi ile, Türkiye Batılı ülkeler topluluğunda hakkı olan yeri de alamıyacağı için, asıl o zaman tehlikelerle dolu bir bölgede yapayalnız kalmış olur..."

"Çağımızda artık demokratik olmayan ülkelerde bile, düşünce, anlatım ve öğrenim özgürlüğüne sınırlar koymanın düşünceleri, yayınları sansür etmenin anlamı da kalmamıştır. Çünkü... Türkiye'de bugün, isteyen kimse, radyonun düğmesini çevirdimi, hatta Karadeniz'de veya doğuda ise televizyon düğmesini çevirdimi her türlü yabancı propagandayı kaynağından izleyebilir." (s.180-181)

"...özgürlüklerin kısıldığı bir dönemde ekonomik ve sosyal yaşamdaki güçlüklerin, sıkıntıların halk yararına çözümleri bulunamaz" (s.182-Bildirge)

Elbette ki böyle bir durum toplumsal, siyasal patlamalara yol açabilecek, tekelci düzeni tümüyle tehlikeye sokacaktır. CHP son yaptığımız alıntıda açıkca bunu söylemek istiyor. Aynı şekilde;

"Fakat o fırtınalı dönemde, toplumun işçi kesimi bazı istisnalar dışında sakin bir koy gibi kalabilmiştir. Bunun da tek nedeni, elde etmiş olduğu ileri demokratik hakların işçi kesimine verdiği nispi güvenlik duygusu idi. Şimdi bu güvenlik duygusu sarsılmaktadır." (s.122-altını biz çizdik)

ÜNCÜ, bundan önceki sayılarında tekelci sermayenin, AET karşısındaki tavrına açıklık kazandırmaya çalışmıştı. "Ankara Anlaşmasını" imzalayarak tekelci sermaye geleceğini ne tip bir "güvence" altına almağa karar verdiğini göstermişti. (Bk. ÜNCÜ s. 4 AET ve TÜRKİYE)

CHP burjuva demokratik özgürlükleri savunurken, bunların gerçekleştirilmesinin gerekliliği konusunda tekelcileri ikna etmede bu olguya da işaret ediyor.

"Bütünleşme hareketi içine giren demokratik Avrupa ülkelerinden gelen tepkiler karşısında..." (s.180-Bildirge)

Burada sözü edilen tepki; Avrupa'daki demokrat kamuoyunun 12 Mart faşist rejimine karşı aldığı tavırdır. AET ülkelerindeki siyasal yöneticilerin faşizm karşısındaki bu tavırlarının nedenleri diğer toplumsal etkenlerin yanında temel olarak AET nin ABD ile girdiği pazar rekabetinde görülmelidir. Bunun yanında; şu da bir gerçek ki, faşizmin zulmünü yaşantısı içinde gören ve ona karşı tam bir nefreti olan Avrupa'daki işçi ve emekçiler kendi hükümetlerinin hiçbir zaman faşist rejimle yönetilen ülkelerin AET içine alınmasını istemiyeceklerdir, kendi hükümetleri vasıtasıyla faşist iktidarlara baskı yaptıracaklarıdır.

CHP, burjuva demokratik özgürlüklerin oluşturulmasında tekelciler yararına olan faydalardan biri de dolaylı olarak şöyle belirtebilir;

"Ortadoğu ülkeleriyle (siz "üçüncü dünyayı" da ilâve edin) ekonomik ilişkilerini geliştirebilmek bakımından Türkiye'nin büyük olanakları vardır" (s.227 siyahlar bizim)

CHP Ortadoğu ve "Üçüncü dünya" ile girişilecek ilişkilerde *"Türkiye'deki tarım ve sanayi mamülleri ihracı bakımından yararlanılacak bir dış pazarlar"* (s.227) açısından baktığı gibi, aynı zamanda Türkiye'ce çeşitli toplumsal nedenlerden ileri gelen bir takım avantajları da iyi kullanarak, bu ülkelerin sömürülmesinden AET'den yerli tekelci sermaye için komisyon istemektedir. Ama bütün bunların olabilmesi gerek dış politikada daha ileri olmayı istediği gibi aynı zamanda demokratik özgürlüklerin bulunduğu bir iç siyasal ortamı da şart koşmaktadır.

Bütün bu sebeplerle birlikte CHP burjuva demokratik özgürlüklere sahip çıkmaktadır. Şüphesiz ki böyle bir tavır ve anlayışda burjuva demokrasisi konusunda onu tutarsız yapmaktadır. Çünkü tekelciliğe karşı olmadan, onlara karşı mücadele vermeden, CHP nin gerçekleştirmek için emekçi kitlelere vaad ettiği burjuva demokratik özgürlüklerin Türkiye'de oluşturulabilmesi önemli engellemelerle karşılaşacaktır, aynı zamanda, faşizm de her zaman Demoklesin kılıcı gibi sallanıp duracaktır...

Bütünüyle ele alındığında, tekelcilerin şimdilik, bildirgenin yukarıda söylediği nedenlerden dolayı faşizmden yana olmaması, burjuva demokrasisini belli ölçülerde kısıtlayarak kabul etmesi, böyle bir şey şimdilik onların çıkarına uygun düşse dahi, çeşitli tekelci sermaye çevrelerinden bazılarının CHP'ye yanaşmalarında genel olarak belli bir mesafe bulunacaktır. Tekelci sermaye çevrelerinin bazılarında CHP'ye karşı düşmanlık da bulunabilecektir. Yalnız şu bilinmeli ki, AET ve Ortadoğu, Üçüncü dünya için gerekli olanların etkisi silindikçe, tekelcilik daha da bir bütünlük içinde olarak faşizme kayacaktır.

CHP'nin bazı tekelci sermaye çevreleri ile olan çelişkisi, ekonomik görüşlerinden çok, "siyasal düzen" anlayışında yatar. CHP, ilerici bazı sloganlara sahip çıkarak, içte geniş emekçi kitleleri etrafında toplandığından, AET ve Ortadoğu gibi dış etkilerin de kendi yanında olmasından dolayı bugün için tekelci sermayenin bazı çevrelerinin desteğini, böyle bir siyasal düzen anlayışına sahip olmasına rağmen alabilmektedir.

CHP'nin burjuva demokratik özgürlüklerin Türkiye'de siyasal düzeyde oluşturulup, savunmasındaki tutarsızlık, faşizm tehlikesini görmesine rağmen, bu tehlikenin arkasındaki ekonomik güçleri yeterince görememesindedir. İşi partilere ve liderlere bağlamak, son tahlilde, toplumsal hayata yön veren nesnel etkenleri gözardı ettiğinden dolayı yanlıştır. Aynı tutarsızlık bildirgede yer aldığı gibi, CHP'nin pratiğinde de yer almaktadır. AP, MHP gibi partilerin faşist olduğu yönündeki teşhir yetmez, aynı teşhiri onları destekleyen tekelcilere de yöneltmelidir. AP, MHP'ye karşı alınacak tavrı, bunların ekonomik toplumsal dayanağı olan, bu tekelci faşist güçlere karşı alınacak tavırdan ayrı düşünmemek gerekir.

CHP'nin Burjuva Demokratik Anlayışındaki Diğer Bir Tutarsızlık

Tutarlı bir burjuva demokrat olabilmenin bir diğer önemli şartı da, ulusların, dillerin eşitliğinden yana olmaktır. Burjuvazinin tutarlı demokratizmi savunduğu dönemlerde, örneğin İsviçre'de bu sorunun çözümünde kullandığı ilkeler bunlardır. Bunun yanında, bazı çok uluslu ülkeler ise burjuvazinin siyasal yönetimi altında "ulusların hapishanesi" şekline dönüştürüldüler.

Çağımızda burjuva demokrat ilkelerin hayata geçirilmesi de, artık, tarih sahnesindeki tek devrimci sınıf proletaryanın omuzlaması gereken görev olmuştur. Bu böyle iken, gene de, proletaryanın dışında olup da milli zulmü görmeyen, onun karşısında kesin tavır almıyan, ulusların ve dillerin her bakımdan eşitliğini savunmayanların burjuva demokratik anlayışının tutarlılığından bahsedemeyiz.

Her lâfının başında "özgürlükten" bahsedenlerin, bu sorunu olduğu gibi, bölgesel ayırım gibi dayatıp yozlaştırmadan görmeleri, özgürlük anlayışlarındaki gerçek samimiyetlerini gösterecektir.

İnsanların farklı dile, farklı ulusa ait olmalarından dolayı baskı görmelerini şöyle veya böyle onaylamak, "özgürlük" anlayışlarındaki tutarsızlığı gösterir. Bir ulusu baskı altında tutan diğer bir ulusun üyeleri de zincir altındadır. Bu bakımdan, böyle bir ulusun emekçilerinin özgürlüğünden yana olmak için, ezilen diğer ulusun özgürlüklerinden yana olmalıdır.

CHP bu çelişkiyi de, gerçek çözüme kavuşturmadan, yumuşatmaya çalışıyor. Onu olduğu gibi görmeyip, toplumsal köklerinden soyutlayarak çarpıtıyor. O şöyle veya böyle şu veya bu şekilde eşitlik ve özgürlük temelinde bir birlikten yana değil, dincik, işkence ve en hayvanca metodlarla yürütülen bir "birlikten" yana görünüyor. Bu metodları onaylamak, tutarlı bir burjuva demokrat olmakla çelişir.

Sahip oldukları temel "felsefe" açısından "Doğunun kalkındırılması", doğuya kapitalizmin sokulmasından başka bir şey değildir, bu da, CHP'nin iddia ettiği gibi sorunun çözülmesini "ilevlendirilmesini" birlikte getirecektir. Bu bakımdan ulusal sorunda; ulusların ve dillerin her türlü eşitliğinden yana olmadıkca, çözümü özgürce bir ortamda gerçekleştirmeye yanaşmadıkca, sorun her zaman gündemde olacaktır.

Aynı zamanda CHP bildirgede şunları söylemektedir:

"Başka ülkelerdeki Türkler ve göçmenlerin..."

"Kendi kültürlerini koruyup geliştirmelerine olanak sağlıyan bir eğitim görmelerini" (s.222)

İsteyenlerin, kendi ülkesindeki, başka bir ulusun aynı hakka sahip olmasını istemiyorsa, bu en dar kafalı, bağnazca bir "milli bencillik"ten başka bir şey değildir. Sosyalistler, "milli kültür" diye burjuva yutturmacası bir kavrama karşı olmalarına, proleter kültürden başka bir kültür tanımamalarına rağmen, gene de CHP'nin bu konudaki anlayışını "milli bencillik" olarak görürler.

Bu da onun, siyasal düzeyde de asalak, çürümüş egemenliğini sürdürmek için en hayvanca metodları günlük işi haline getiren tekelcilikle, bağlarını koparmamasından ileri gelen bir durumdur.

CHP'nin Dış Politika Görüşleri

CHP'nin ekonomik ve siyasal görüşlerinde tekelcilikle olan bağlarını koparmaması, hatta, Batı sağ sosyal demokratları gibi onun gereğinde bineceği bir siyasal atı olmayı peşinen kabullenmesi, onun dış politikada izliyeceği çizginin de temeli oluyor.

Mevcut ittifaklar içinde, diğer burjuva partilerine nazaran "ulusal savunma stratejisine" daha fazla ağırlık tanımak kaydıyla NATO ve CENTO'ya karşı olmaması, bu bakımdan, sosyalistler için anlaşılır olmaktadır.

Dış politikada CHP, Batı sağ sosyal demokrat partilerinin de kabul ettiği gibi diğer azgın anti-komünist, soğuk savaş taraftarlarının aksine, onlara nazaran ileri doğru atacağı bir adım yumuşama (detant)dan yana olmasıdır

"Türkiye, bloklararası ve büyük devletlerarası ilişkilerdeki yumuşamayı desteklemelidir, gelişmelere katkıda bulunmalıdır" (s.219-Bildirge)

Aynı şekilde yumuşamanın sağlamlaştırılmasında önemli bir yeri olan silahsızlanma karşısındaki tavrı da olumludur.

"genel kuvvet indirimi eğilimlerinin de dışında kalmamalıdır" (s.220-Bildirge)

Bunlar genel anlamda, dış politikada ileriye doğru atılan adımlardır.

Aynı şekilde; dış politikada "duygusal" tavırdan uzak olarak, devletlerarası ilişkilerde ideolojik ayırıma gitmemek de olumludur. Bu, sosyalist ülkelerle olan ilişkilerimizi geliştirmeye yönelceği anlamına gelir.

"Dış politikada ideolojik yaklaşıma yer verilmeyecektir." (s.220-Bildirge)

CHP'nin burjuva partilerine nazaran daha ileriye dönük dış politika anlayışına sahip olması gene de tekelcilikle bağlarını koparması anlamına gelmiyor. Çünkü NATO ve CENTO'nun üyesi olarak kalmayı da kabul etmektedir.

CHP'nin dış politikadaki anlayışının temelinde yatan sınıfsal tercihin ne olduğunu iyice bilmek gerekir. Sovyetler'le ilişkilerin geliştirilmesinde, CHP, emekçilerin ve işçilerin çıkarları temeli üzerinde hareket etmemekte, aksine, tekelcilerin çıkarını gözetmektedir.

İki sistem arasında, silaha başvurmadan anlaşmazlık noktalarının barışçıl yolla çözülmesi, dünya savaşının engellenmesi yolunda atılacak adımlar tabanında geliştirilen yumuşamanın oluşturulmasını, Batı ülkelerinin kabul etmesinde toplumsal diğer etkenlerin yanında, tekelcilerin çıkarlarının da bulunduğu unutulmamalıdır. Yumuşama, dünya proletaryasının, emekçilerin çıkarına olsa dahi, genel anlamda kısa vade içinde, tekelci güçlerin de tam anlamiyla aleyhinde değildir. Bu bakımdan, CHP'nin yumuşamadan yana olması, tekelcileri karşısına aldığını beraberinde getirmiyor. Ama buna rağmen, yumuşamanın tamamen karşısında olan bazı tekelci çevreleri, CHP bu dış politik anlayışı ile karşısında olacaktır. Şüphesiz ki bu konuda da CHP tekelcilere, izlemek istediği bu dış politik çizginin tekelcilerin

Devamı 7.Sayfada

A.B.D. KARA AFRİKAYA NEDEN ŞİRİN GÖRÜNMEK İSTİYOR

ABD Dışişleri Bakanı Kissinger son UNCTAD (Birleşmiş Milletler Kalkınma ve İşbirliği Konferansı)dan önce bir seri Afrika ülkesini kapsıyan bir geziye çıktı.Bol bol vaatlerde bulunduğu gezisinde Kissinger Afrika devletlerine hoş görünmek için elinden geleni yaptı.Milyarlarca doları bulan yardım fonları,krediler teklifinde bulundu.Bununla da kalmadı Rodezya'da ırkçı rejimin son bulmasını,mevcut hükümete siyahların da (elbette burjuvalardan olacak) alınmasını istediğini söyledi.

Amerikan toplumu koyu bir zenci düşmanlığı ile eğitilmiştir.(Aşağıda alacağımız yazı bunun en iyi örneğidir.)Bunun sebebi doğrudan doğruya amerikan burjuvazisinin ve büyük toprak sahiplerinin sınıf çıkarlarıdır.Zenci düşmanlığı güden amerikan burjuvazisi hem amerikalı işçi ve emekçiler arasında sun'i bir çelişki yaratmış ve onların dikkatini kendi ortak sınıf mücadelelerinden uzaklaştırmış,hem de ikinci sınıf insan muamelesi yaptığı zenci amerikalılar sayesinde çok ucuz işgücü temin etmiştir.Aynı anlayış son zamanlarda hafiflemekle beraber burjuvazinin sürekli teşviki ile halen devam etmektedir.

Kendi toplumunda zenci düşmanlığını gayrı resmi olarak devam ettiren ABD'nin Afrika'ya karşı takındığı tavır,ABD burjuvazisinin insancıl değerleri benimsemesinden değil, sınıf çıkarlarının yeni bir politikayı gerektirmesindendir.Son Angola olayı ile iyice ortaya çıkan yıpranmış ve prestijini kaybetmiş durumdan kurtulmak isteyen ABD artık açık açık ırkçılığı destekleyememekte ve sınıf niteliği ne olursa olsun,burjuva iktidarları bile olsalar,ırkçılığa karşı olan Afrika Devletlerindeki yatırımları ve ekonomik çıkarları için ırkçılığa açık tavır almak zorunda kalmaktadır.

Aşağıda,Amerikan burjuvazisi tarafından körüklenen ırkçılığın (zenci düşmanlığının) canlı örneklerini Vietnam Devriminin önderi Ho Chi Minh'in anlatışıyla amerikan belgelerinden dinleyelim.Bu,Vietnam'ın kurtuluşunun yıldönümü olduğu günümüzde aynı zamanda Devrimin önderinin insancıl karakterini de ortaya koymaktadır.

LİNÇ : A.B.D UYGARLIĞININ AZ BİLİNEN YÖNÜ

Kara ırkın,insanlık ailesinin en çok ezilen ve en çok sömürülen ırkı olduğu iyi bilinir.Kapitalizmin yayılmasının ve yeni dünyanın keşfinin hemen ardından,yüzyıllar boyunca zenciler için bir sefalet yatağı ve insanlık için bir yüz karası olan köleliğin yeniden doğması sonucunu verdiği iyi bilinir. Belki de herkesin bilmediği şey,köleliğin sözde kaldırılmasından 65 yıl sonra amerikan zencilerinin hâlâ maddi ve manevi baskı altında tutulduğudur. Bu baskıların en korkuncu linç geleneğidir.

...

1889 la 1919 arasında ellibiri kadın ve kız,on tanesi eski büyük savaş askeri olmak üzere 2600 siyah adam linç edilmiştir.1919'da linç edilen <u>78 zenciden</u> 11'i diri diri yakılmış,3'ü öldürüldükten sonra yakılmış,31'i kurşuna dizilmiş,3'ü ölünceye kadar işkence edilerek 1' i parça parça kesilerek,1'i boğularak 28'i de değişik yollarla öldürülmüştür.

...

1919 kurbanlarına karşı yapılan suçlamalar arasında şunları görüyoruz:

Biri Tarafsızlar Birliğine(Bağımsız çiftçiler) üye olmaktan;

Biri devrimci yayınlar dağıtmaktan;

Biri linç olayları hakkında görüşünü pek serbestçe belirtmekten;

Biri Şikago'da beyazlarla siyahlar arasındaki çarpışmaları eleştirmekten;

Biri siyahların davasının bir lideri olarak tanınmaktan;

Biri yoldan çekilmeyip bu yüzden bir otomobil içindeki bir beyaz çocuğunu korkuttuğu için.

1920'de 50 ve 1923'de 28 linç olayı olmuştur.

<u>Biraz ayrıntı.</u>

"Bu akşam saat 7.40'da J.H kızgın demirle işkence edilerek yakıldı...adamın yakılmasında 2000'den fazla bir kalabalık...çok sayıda kadın ve çocuk hazır bulunuyordu...zenci arkadan bağlandıktan sonra bir ateş yakıldı.Biraz ötede içerisine demir çubuk sürülmüş başka bir ateş daha yakılmıştı.Demir ateşte kızarınca,bir adam alıp onu siyah adamın vücuduna sürdü.Siyah adam dehşete kapıldı,kızarmış demiri elleriyle kavradı ve hava bir anda yanık et kokusu ile doldu.Kızarmış kızgın demir yer yer vücuduna sürülürken adamın bağırışları ta şehirden duyulmuştu.Birkaç dakika süren bu işkenceden sonra maskeli adamlar adamın üstüne benzin döktüler ve bağlandığı direği ateşe verdiler.Alevler yükseliyor ve bir kurşunla işinin bitirilmesi için yalvaran zenciyi sarıyordu.Onun yalvarışları kalabalığın alaylı bağırışlarına yol açıyordu." (Chatanooga Times 13.2.1918)

"Zencinin üzerine petrol döküldüğü ve tutuşturulduğu zaman; erkek kadın ve çocuk 15.000 insan alkış kopardı.Siyah adama daha yakın olmak için itişip kakışıyorlar,döğüşüp bağırışıyorlardı...Onu kızartmak için ateş yakarlarken kalabalıktan ikisi de onun kulaklarını kesip attılar."

Başka biri onu arkasından kesmeğe çalışıyordu...Kalabalık dalgalandı ve her biri yakılan zenciyi görebilecek biçimde yer aldılar.Zencinin vücudunun eti tamamen yanınca çıplak kemikleri yere serildi ve demin insan olan bir varlık şimdi bir duman ve alevler içinde kıvrım kıvrım yanmış yatan bir parça.Herkes hâlâ orada seyrediyordu...

(Memphis Press,22.5.1917)

...biri kulaklarını kesti, bir başkası tenasül organını kesip attı. İpe tutunmağa uğraşırken ellerinin parmakları kesildi.Onu bir ağaca çekerlerken dev gibi bir adam onun boynunu kamaladı.Zenci en azından 25 yara aldı.

"...bir kaç defa ağaca çekildi sonra mangala indirildi.En sonunda bir adam onu bir ucu ata bağlı bir kemende bağladı,Waco caddelerinde ata sürüklettiler.Onu astıkları ağaç valinin evinin pencerelerinin tam altında idi.Kalabalık onu asarken vali de onları seyrediyordu.Yol boyunca herkes zencinin bir yerini kırıyordu.Kimi ona küreklerle,kimi kazmalarla,tuğlalarla,deyneklerle vuruyordu.Vücudunu baştan ayağa yaralar kaplamıştı.Ateş yakıldığı zaman binlerce kişinin boğazından bir sevinç çığlığı koptu.Çok geçmeden ceset herkesin görebileceği şekilde havaya kaldırıldı ve arkasından büyük bir alkış tufanı koptu..." (Crisis,Temmuz 1916)

"Her türlü sosyal sınıftan adamlar,kadınlar,çocuklar vardı.Hapishane dışından gelen kalabalığı çok sayıda yüksek sosyeteye mensup kadınlar izliyordu,yakın sokaklardan daha niceleri kalabalığa katılıyordu. ..Zencinin cesedi yere düşünce onu bağladıkları ipin parçalarını kapışmak olay oluyordu..." (Vicheburg Evening Post,4.5.1919)

30 yılda 11'i kadın olmak üzere 708 beyaz linç edildi.Bazıları grevler örgütlediği için, bazıları siyahların davasına gönül verdikleri için.

<u>Amerikan "uygarlığı"nın suçları hakkındaki kolleksiyon arasında linç olayı şerefli bir yer kaplar.</u>

La Correspondance Internationale No:59
1924'te yayınlanmıştır.

lehlerine olduğu yolunda onları ikna etmeğe yönelecektir.Çünkü;CHP'nin bugünkü "felsefesi" ve politikası tekelciliği kazanma yolundadır ve elbetteki dayanmak istediği toplumsal güç olarak da onları görecektir.

CHP Türkiye'nin ekonomik,siyasi bağımsızlığına tamamen son verecek, emekçileri tam bir açlık ve sefalete sürükleyecek,yerli tekelleri Batı Avrupa tekellerinin Türkiye'deki bir acentası durumuna getirecek (bu yerli tekellerin de işine geliyor) AET ile bütünleşmeyi kabul etmektedir.

AET ile bütünleşme hiçbir zaman emekçilerin çıkarına değildir,aksine fazla ileriye gitmeyeceğini gören ilerde AET'nin Türkiye'de ve Orta Doğu'da yaratılan kârın paylaşılmasında belli bir komisyon alan uzantısı olmak isteyen tekelci sermayenin tamamen çıkarınadır.AET ile bütünleşmeyi kabul etmekle,CHP,emekçilerin çıkarını ne ölçüde koruduğunu gösterir.

Bildirgede AET konusunda şöyle deniyor;

"CHP,AET ile ilişkilerimizin sürdürülmesinden yanadır.CHP,Türkiye'nin AET'ye tam üye katılmasını,ekonomik açıdan olduğu kadar siyasal açıdan da yararlı görür"(Sf. 223)

CHP kimin açısından "AET'ye katılmayı ekonomik ve siyasal açıdan yararlı görüyor"?Malum çıkarların mı !..
AET konusunda,CHP'nin diğer burjuva partilerine nazaran farkı,AET tekellerinin karşısında yerli tekelci sermayenin çıkarını daha ciddi gözetmesidir.

Örneklersek;

"Bu durum değişmezse,AET,Türkiye için taşıyamayacağı bir yük olacaktır."(Sf. 223 Bildirge)

Burada kullanılan "yük" kelimesinin AET ile bütünleşmeyi kabul ettikten sonra ne anlama geldiğini her halde CHP bile izah edemeyecektir.

CHP'nin "ulusal güvenlik" dış politika konusunda yürüttüğü çizginin,diğer burjuva partilerinin yürüttüğü çizgiyle renk açısından pek farkı yoktur.Olamaz da,çünkü son tahlilde aynı toplumsal kesimin çıkarı için hareket etmeyi amaçlamaktadırlar.

ÖZETLERSEK

Bu yazının sonuçlanması açısından sorunun şurada:CHP tutucu bir parti midir?Bu sorunun cevabını doğru olarak verebilmek,tutuculuk kavramını süreci içinde canlı olarak ele almayı,kıyaslanan güçlerin niteliğini,bunun için de toplumsal,ekonomik siyasi gelişim sürecinde sınıfsal mücadelenin kazandığı boyutları değerlendirmeyi gerekli kılar.

CHP Türkiye'de sınıf mücadelesinin bugünkü durumu içinde tekelci düzeni düzenlerken,tekelciliğin çıkarlarına pek dokunmasa,hatta,onların çıkarlarını daha bilinçli korusa dahi;emekçilerin bazı ekonomik çıkarlarını gözetmesi,siyasal alanda demokratik özgürlüklerden yana olması,dış politikada detant'ı (yumuşama) ve silahsızlanmayı savunmasından dolayı,diğer burjuva partileri AP,MHP,MSP,DP'ye nazaran "ilerici"dir.

Ama CHP tekelciliğe karşı olan bugünkü anlayışını değiştirmezse,tekelciliğin tasfiyesine yönelik,açık ve köklü tavır almazsa "değişiklik" anlayışını bugünkü şekliyle korursa,yarın emekçi kitlelerin mücadelesinin daha bilinçli bir şekil almasıyla tutucu,gerici bir parti durumuna gelecektir.Toplumsal muhalefetin önünde tekelciliğin çıkarlarını koruyan açık bir set olacaktır.

İlerici,tek tutarlı devrimci sınıf proletarya,onun ideolojisi sosyalizm açısından CHP'nin bugünkü niteliğindeki bu yapı iyi değerlendirilmelidir.Sosyalizm açısından CHP'nin şimdilik,bugün için sakladığı "ilerici" ve tutucu olan yanı toplumsal kökenlerinden soyutlanmadan boyutlarıyla bilinmeli CHP'ye karşı politikada bu önemli unsur hiçbir zaman gözardı edilmemelidir.

Bu bakımdan,sosyalizm tarafından CHP ye karşı alınacak tavır,bilimin,işçi sınıfının evrensel mücadelesi ile birlikte yığılan deney birikiminin ışığında değerlendirilmelidir.Gerek uzun vadeli,gerekse de onun bir parçası olan günlük politikada CHP yi olduğu gibi bütün yönleriyle görmelidir.

Sosyalizm,işçi sınıfını kendisine kazanmak için bağımsız ideolojik,politik hattını koymalıdır.Elbette ki böyle bir şeyi yaparken,bugün için tehlikesi çok daha fazla olacak sekterce tavırlar içine girilmemelidir.CHP'nin tekelciliğin etki alanı dışına çıkması veya CHP'nin tekelciliğin etki alanından kurtulabilmesinin de,böylece ileriye doğru tutarlı bir adım atabilmesinin de,kesin garantisi,sosyalizmin ideolojik ve politik hattının doğru bir anlayışla emekçilere ve proletarya'ya verilebilmesinde yatıyor...

burjuvazi saldırıya hazırlanırken

Böylece burjuvazinin işçi sınıfına oynadığı oyunu bir kez daha görmekteyiz.Grevdeki işçinin çalışmasını yasaklayan,çalıştığı zaman ağır hapis ve para ile cezalandıran kanunlar,grevdeki bir fabrikanın üretiminin başka bir fabrikada yapılmasına engel olmamaktadırlar.Burjuvazi işçilerle patronu kanun karşısında eşit göstererek sömürüsünü gizlerken, hayat sürekli bu sömürüyü açığa vurmaktadır.Ve kanunların kimin yanında olduğunu,işçiler her gün biraz daha iyi görmektedirler.

Bu yüzden işçiler,mücadelelerinde zafer kazanmak istiyorlarsa(burada açıkça görüldüğü gibi patronların dayanışması,onları güç durumda bırakmaktadır) işte bu durumun önüne gerçekten sınıf olarak hareket edebilme sınıf olarak mücadele edebilme adımı attıkları zaman geçebileceklerdir.Yani toplu sözleşme dönemi olmamasına rağmen diğer fabrikadaki grevci işçi arkadaşlarını destekleyerek,onların zafer kazanmalarını sağlayabilirler. Grevci işçiler de diğer fabrikalardaki işçilerin desteğini sağlayabildikleri oranda başarı kazanabilirler.İşte bu ayrı fabrikalardaki işçilerin, aynı anda ve diğer fabrikalarda işçilerin patronlar karşısındaki zaferi için grev yapmaları işçilerin dayanışmasını gösteren grev,yani DAYANIŞMA GREVİdir.Ve örnek olarak bugün Haymak işçilerinin önlerindeki görevde bunun yollarını aramaktır.

Diğer yandan burjuvazinin son olarak başvurduğu fabrika kapatmaları da,yine mücadelenin çözüm ve başarısını tek fabrikanın içinde olmaktan çıkarmaktadır.Ve diğer işçilerin de yardımını gerektirmektedir,ki bu da yine başka bir açıdan işçi sınıfının dayanışma grevi talebini acil olarak diğer ekonomik-demokratik taleplerinin içinde ön plâna çıkartır.Ama yine de dayanışma grevi ekonomik mücadelenin sınırları içersinde kalmaktadır.Bu mesele temel görevleri işçilerin siyasi mücadelesini örgütlemek olan sosyalistlerin önüne bu ekonomik talebi siyasi mücadeleye nasıl bağlayacakları sorusunu çıkartır.

DAYANIŞMA GREVİ NASIL BİR TALEPTİR ?

İşçi sınıfının ve ona bağlı olarak da mücadelesinin daha gelişkin olduğu ülkelerde,örneğin Fransa'da,İngiltere'de dayanışma grevi işçi sınıfının burjuvaziden söke söke aldığı bir haktır.Ama Türkiye'de dayanışma grevi hakkı yasalar tarafından tanınmamıştır.Ve işçi sınıfının bu yoldaki mücadelesi,kapitalizmin gelişimine uygun olarak daha zayıftır.Bu yüzden dayanışma grevi (genel grev de bununla birlikte alınmalıdır) hakkı daha da önem kazanmaktadır.Çünkü dayanışma grevi hakkının alınması,bu yoldaki mücadele işçilerde dayanışma ruhunun gelişmesine,tek fabrikadaki grevden daha yoğun olarak işçilerin güçlerinin kaynağını görmelerine ve birleşebildikleri,örgütlenebildikleri ölçüde patronları dize getirebileceklerini öğrenmelerine hizmet eder, içinde siyasi bilinç filizlerini taşır.Hele geri kalmış ülkelerde sistemli bir ajitasyon bu filizin daha da çabuk olgunlaşmasını sağlayacaktır.Ama yine de dayanışma grevi ekonomik mücadelenin boyutları içersindedir.Çünkü biraz önce de söylediğimiz gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde bu hak alınmış olmasına rağmen yine de düzen kapitalizmdir.Yine de sömürü ortadan kalkmamıştır.Bu yüzden işçi sınıfının iktidar mücadelesi ile dayanışma grevi talebi arasındaki farkı görmek zorundayız ve bu durum işçi sınıfının mücadelesinde dayanışma grevinin çok önemli bir adım olarak durduğunu hele sosyalistler tarafından sistemli olarak ajitasyon ve propagandası yapılırsa işçi sınıfının bilincinin gelişmesine önemli ölçüde hizmet edeceğini,ve son zamanlardaki fabrika kapatmalarının bu talebi somutlaştırıp,daha da acil hale getirdiğini gösterir.Ama yine de dayanışma grevinin işçi sınıfının devrimci mücadelesi yolunda bir reform olduğunu ve öylece kalacağını gösterir.Yani elde edilmesi sömürüyü ortadan kaldırmaz.Bu yüzden de dayanışma grevi bilincine ulaşmış her işçinin bilinci gerçek siyasi bilinç olamaz, gerçek sınıf bilinci olamaz.Çünkü işçiler sınıf siyasi bilincini ekonomik mücadelenin sınırları içinde değil , bunun dışından alacaklardır.Ve bunun nedeni,Türkiye'de sürekli karıştırılan,eski,eski olduğu ölçüde de çok önemli bir sorunu ortaya çıkarmaktadır.Bu sorun,gerçek sınıf bilincinin ne olduğu ve işçilerin bunu nasıl kazanacaklarıdır. Bunun için sosyalistler ekonomik mücadeleyle siyasi mücadeleyi nasıl birbirine bağlayacaklardır? Bu yüzden konumuzun tam açılabilmesi ve dayanışma grevinin daha somut hale gelebilmesi için sınıf bilincinin ne olduğu ve işçilerin bunu nasıl kazanabilecekleri,yerimizin darlığı yüzünden bir dahaki ÖNCÜ' de işlenecek olan bir sorun olacaktır.

Baştarafı 2.Sayfada

patronu ile ESAŞ patronu birleşmişti. Bugün İzsal patronu ile Haymak patronu birleşmişlerdir.Çünkü onların amaçları bir;hepsinin amaçları biz işçileri daha çok sömürmek.Hepsinin amaçları bize hiçbir hakkımızı vermemek.Bizleri yokluğun,yoksulluğun çukurunda tutmak.

Bunun için de işçilerin dayanışmasını engellemek istiyorlar.Önümüze kanunları çıkartıyorlar.Dayanışma grevi,genel grev hakkımızı gasp ediyorlar.Çünkü biliyorlar ki,dayanışma grevi hakkımız olursa,birkaç fabrikada birden greve gittiğimizde haklarımızı birkaç gün içinde alacağız.Birlik olunca mücadelemiz zaferle sonuçlanacak.Bu yüzden önümüze engel koyuyorlar.

Ama bizler hakkımızı mücadele ederek alacağız.1963 yılına kadar grev hakkımız yoktu.1963'te grev hakkımızı aldık.Daha bu 1 Mayıs'a kadar 1 Mayıs'ı bizlere "Bahar ve Çiçek Bayramı" olarak yutturuyorlardı.Bu 1 Mayıs'ta yüzbinlerle 1 Mayıs işçi bayramı olarak,dünya işçilerinin birlik dayanışma ve mücadele günü olarak kutladık.Dayanışma ve genel grev hakkımızı da mücadele ile alacağız.Birliğimizle alacağız.Örgütlenerek alacağız.Ancak o zaman işçi sınıfının mücadele bayrağını sömürünün,zulmün ve zorbalığın kulelerine dikebileceğiz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ !

YAŞASIN DAYANIŞMA VE GENEL GREV HAKKIMIZ !

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ZULME VE SÖMÜRÜYE KARŞI MÜCADELESİ !

baştarafı 8.sayfada

larla beraber o bayramı (24 Temmuzu) kutlayabilirler...

CHP Gençlik Kolları MYK Başkanı Zeki Alçın 1 Mayıs'la ilgili verdiği demeçte şunları söylüyordu:"..Türkiye işçi sınıfını bu bölünmüşlük içinde tutan ve bu bölünmüşlüğü aşamayan işçi örgütleri sermayeye hizmet etmektedirler.."

1 Mayıs gösterisi aynı zamanda, işçi sınıfının sendikal birliğinin sağlanabileceğinin ispatlandığı bir olay oldu.Bu birlik bugün DİSK çatısı altında toplanmaktan ve bağımsız veya TÜRK-İŞ içinde bile olsa eylem alanında sermayeye karşı birleşmekten geçmektedir.1 Mayıs gösterisine bazı bağımsız sendikalar ve TÜRK-İŞ'e bağlı sosyal-demokrat OLEYİS te katıldı. OLEYİS gibi bütün sosyal-demokrat sendikalar da (TÜRK-İŞ içinde bunlar çoğunluktadır) bu gösteriye katılıp işçi sınıfının birliğinden yana olduklarını ispatlayabilirlerdi.Fakat Zeki Alçın'ın ağzında "işçi sınıfının birliği" koca bir yalan olmaktadır. Ve bunu 1 Mayıs'a (gerici TÜRK-İş sendikaları gibi) katılmamakla da belgelediler.

Bağımsızlık Demokrasi Sosyalizm Kavgasında

öncü

15 GÜNDE BİR ÇIKAR
Sahibi:Mehmet Kırlı;
Sorumlu Yazı İşleri Md:Ali İhsan Özgür;
Yönetim yeri:Selimpaşa sokak 5/5 Aksaray İst.

200 kuruş
Abone:
6 aylık 25;
1 yıllık 50 lira

SAYI: 7

Dizildiği yer: elektronik dizgi Basıldığı yer: Özkan mat. Son baskı tarihi: 12.5.1976

1 MAYIS BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN BİRLEŞİK EYLEMİ !..

1925 yılından beri kutlanması burjuvazi tarafından engellenen 1 Mayıs 200 bini aşkın işçinin katıldığı dev bir gösteriyle kutlandı.

İlk olarak işgal altında 1918'de emperyalistlerin İstanbul'u işgalleri sırasında başlanan ve her sene enternasyonal marşı söylenerek kitlesel olarak yapılan kutlamalar 1925'te burjuva hükümetleri tarafından yasaklanmış ve gösteri yapan işçiler tutuklanmıştır. Bununla kalınmamış 1 Mayıs bahar bayramı ilan edilip bu günün işçilerin mücadele, birlik ve dayanışma günü olduğu unutturulmak istenmiştir. Bundan sonra her 1 Mayıs'ta öncü işçiler ve sosyalistler tutuklanarak "muhtemel" bir kitle eylemini engellemek istemişlerdir. Fakat bütün bunlar Türkiye işçileri arasındaki 1 Mayıs geleneğini yokedememiştir.

Ve 1976 1 Mayıs'ı köz halindeki bu geleneğin dev bir alevlenişi olmuştur. Bu, elli yıllık bir aradan sonra Türkiye işçi sınıfının nitel ve nicel gelişmesinin göstergesi olmuştur. Karanlığı, zulmü ve sömürüyü yok edecek dev yani Türkiye Proletaryası artık uyanmakta dünyanın diğer ülkelerinde mücadele eden kardeşlerinden ayrı ve geri olmadığını ortaya koymaktadır.

1 Mayıs'ta bütün dünya işçileri proletaryanın birlik, dayanışma ve mücadele azmini ortaya koymak için aynı sloganla "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz !" sloganıyla sokaklara çıkarlar. Bu 1 Mayıs'ta da böyle oldu : İsrail'de İsrail Komünist Partisi (Arapların ve Yahudilerin ortak partisidir) önderliğinde işgal altındaki Arap Bölgesinde gösteri yapan emekçiler İsrail polisiyle çatıştı. Bir arap genci öldü. İtalya'daki gösterilerde çıkan çatışmada 40 kişi tutuklandı . Habeşistan'da yapılan gösteriler "ilerici" iktidarın baskısı ile karşılaştı. Sonuç, bir ölü ve iki yaralı, onlarca kişinin tutuklanması oldu. Japonya'da başkent Tokyo'da ve diğer şehirlerde yüzbinlerce japon işçisi yürüdü. Ve bütün ülkelerde İtalya, Portekiz vd. yığınsal işçi gösterileri oldu. Gösteriler birçok yerde iktidarın engellemesi ile karşılaştı. Ölenler ve yaralananlar oldu. Yüzlerce işçi ve sosyalist tutuklandı. Fakat her sene olan hiçbir engelleme milyonlarca işçinin bütün ülkelerdeki ortak davranışını engelleyemedi ve bundan sonra da engelleyemeyecek.

Türkiye'de de iktidar 1 Mayıs mitingini engelleyemeyince kiralık katilleri olan komandolarla baskı yapmaya çalıştı. 1 Mayıs afişi asan öğrenci Mehmet Dağbaşı öldürüldü. Miting sonrasında ise işçi Mehmet Kocadağ ve SBF öğrencisi Ali Fuat Okan pusuya düşürülerek kahpece katledildiler.

Fakat bütün bu baskılar yüzbinlerce işçinin "Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz", "Bağımsız Türkiye", "Doğu'da Milli Zulme Son", "Tek Kurtuluş Sosyalizm", "Bağımsız Kıbrıs ", "İşçiler Birleşin ve yerden yükselin" vb sloganlarla biraraya gelmelerine mani olamadı.

Elli yıllık bir aradan sonra Türkiye işçileri de proletarya'nın uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele geleneğine olan sadakatini kitlesel olarak ispatlıyordu.

CHP VE TÜRK-İŞ

Lâfta bir işçi sendikası olan ve Türkiye işçilerinin sayısal olarak en büyük kısmının toplandığı TÜRK-İŞ'in 1 Mayıs karşısında takındığı tavır , onun patron sınıfı yanlısı çirkin yüzünü iyice ortaya sermiştir. TÜRK-İŞ yöneticileri 1 Mayıs'ın değil 24 Temmuz'un İşçi Bayramı olduğunu öne sürerek daha doğrusu burjuvazinin bu resmi aldatmacasının arkasına sığınarak 1 Mayıs'a katılmadı. Bilindiği gibi 24 Temmuz lokavt'ı patronlara kanuni bir hak (!) olarak veren ve bu yüzden binlerce işçinin işten atılmasının kanuni zeminini sağlayan, bunun yanında 13, 17, vb. birçok anti-demokratik maddeler içeren İş Kanunun kabul edildiği gündür. B.Ecevit'in Çalışma Bakanı olduğu zaman kabul edilen bu kanun, burjuvazi tarafından işçilere bir lûtuf gibi yutturulmaya çalışılmaktadır. Hatta aldatmacayı süsleyip iyice yaldızlayabilmek için bu gün İşçi Bayramı olarak kabul etti - rilmeye çalışılmaktadır.

TÜRK-İŞ yıllardan beri bu aldatmacanın gönüllü mikrofonu görevi görmektedir. Fakat o derece prensip sahibidirler ki (!) sabah akşam küfür ettikleri sosyalist ülkelere, 1 Mayıs bayramlarına katılmak için gitmeye çekinmemektedirler. TÜRK-İŞ yetkilileri Sovyetler Birliği ve Romanya'ya gi - derken kendilerine gezi fırsatı çıktığında 1 Mayıs'ı İşçi Bayramı ola - rak kabul etmekte fakat iş o günü kendi ülkelerinde kutlamaya gelince bundan yan çizmektedirler.

Aynı tutarsızlığı ve yalpalamayı CHP'nin resmi politikasında görüyoruz. 1 Mayıs'ın uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olduğunu açıkça inkar edemeyen fakat kendi liderlerinin hazırladığı ve birçok anti-demokratik madde içeren İş Kanunun kabul günü olan 24 Temmuzdan da vazgeçemeyen CHP, kendi akıllarınca bir uzlaşma formülü (!) önermişlerdir. Buna göre her iki gün de işçi bayramı olacak; biri uluslararası diğeri ulusal işçi bayramı. CHP'nin kaypak ve burjuvaziye hizmet eden politikası burada da sırıtıyor.

Proletarya aynı burjuvazinin olduğu gibi dünya çapında bir sınıftır ve 1 Mayıs işçi sınıfının burjuvaziye karşı olan duygularını ifade için yeterlidir. Bizim, Türkiye işçilerinin İş Kanunun kabulünden dolayı herhangi bir minnet duygumuz ve bu lûtfa (!) teşekkür etmek için bayram yapmaya niyetimiz yok. CHP liderleri burjuva-

Devamı 7.Sayfada

İZMİR'DE 1 MAYIS

1 Mayıs İstanbul'da yüzbinlerin katıldığı dev bir gösteri ile kutlanırken aynı gün sosyalistler İzmir'de Kent Lastik işçilerinin grev yerine bir yürüyüş yaptılar. Devrimci sloganlar haykırılarak yapılan bu yürüyüşten sonra grevci Kent Lastik İşçileri ile, onlarla dayanışma halindeki diğer işçilerin de bulunduğu grev yerinde 1 Mayıs kutlandı. Sosyalistler ve işçiler ant içerek dağıldılar.

Daha sonra gösteri yapıldığını haber alan polis çevreyi sardı. Çeşitli yerlerde ve taşıtlarda arama yaptı.

Aynı gün sosyalistlerin ve işçilerin katıldığı bir gece düzenlendi. GSB tiyatrosunun, folklor ekiplerinin, halk ozanlarının ve devrimci koronun yer aldığı gecede konuşan işçiler, işçi sınıfının uluslararası dayanışma, birlik ve mücadelesini vurguladılar.

Bu arada, 1 Mayıs'ın kutlanması döneminde İzmir'de yaşanan ilginç ve ilginç olduğu kadar ibret verici olan bir olayı da vermeden geçemiyeceğiz. DİSK Bölge Temsilcisi Vural Atış'ın, DİSK'in 1 Mayıs afişlemesini mmcularla birlikte yapmasıdır!.

KIBRISLI RUM İŞÇİLER : TÜRKLER BİZİM KARDEŞİMİZDİR !

Dünya işçilerinin birlik, daya - nışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs-ta işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma sloganları bütün Türkiye'de olduğu gibi bütün diğer ülke - lerde de haykırıldı. Özellikle Kıbrısta yapılan gösteriler Türkiye işçilerine proleter enternasyonalizminin ne olduğunu gösteren canlı bir örnek oldu.

Türkiye ve Yunanistan'da burjuvazinin siyasi iktidarları kendi soygun ve zulüm düzenlerini devam ettirebilmek için, Kıbrıs meselesini kitlelerin dikkatinin çekileceği ve böylece onların muhalefetlerinin önlenebileceği şovenizm metası olarak kullanmaktadırlar.

Her burjuva hükümeti de diğer ülke halkını düşman olarak göstermekte ve "milli çıkarların" önemli olduğu bu dönemde sınıf mücadelesinin ve tabii ki bu sınıf mücadelesinin ürünü olan daha iyi ücret ve hayat şartları isteklerinin şimdilik "bir kenara bırakılmasını" talep etmektedirler.

Amaçları açık, her ikisinin de soyguncu amaçlarla gözlerini diktiği Kıbrıs meselesini sürekli canlı tutarak işçileri ve emekçileri kendi aleyhlerine ve burjuvazinin lehine "fedakârlığa" çağırmaktadırlar. Bunu yaparken de utanmazca halklar arasında düşmanlık ve kin tohumları saçmaktadırlar.

Fakat işçiler, Türkiye, Yunanis - tan ve Kıbrıs'lı işçiler burjuvazi - nin bu oyununa geliyorlar mı? Görünen o ki Türkiye ve Yunanistan burjuvalarının hevesleri kursaklarında kala - cak.

1 Mayıs gösterileri bütün ülkelerde olduğu gibi adı geçen ülkelerde de işçilerin savaştan yana olma - dıkları, burjuvazinin soygun emellerine katılmadıkları ve burjuvaziye karşı proleter mücadele ve dayanışmasından yana oldukları konusunda açık kanıtlar getirdi.

İstanbul'da yapılan 1 Mayıs gösterilerinde Kıbrıs'lı ve Türkiye'li işçiler ve sosyalistler "Bağımsız Kıbrıs" ve Türk-Yunan işçilerinin dostluğunu işleyen dövizlerle Türkiye'deki siyasi iktidarın Kıbrıs'taki işgale dayanan plânlarına katılmadıklarını, Kıbrıs'lı Rum ve Yunan işçileriyle olan kardeşliklerini göstermeye çalıştılar.

Aynı gün, yani 1 Mayıs'ta Kıbrısta Rum işçileri de Kıbrıs'taki Komünist Partisi olan AKEL'in önderliğinde kızıl bayraklarla sokağa çıkıyor, Türk işçileri ile olan enternasyonal bağlılıklarını açıklıyorlardı. Onlar, "Türk işçileri bizim kardeşimizdir , düşmanımız değil" haykırışlarıyla Rum ve Yunan burjuvazisinin Türk düşmanlığı perdesi altında soygun ve sömürülerini gizleme oyunlarını yutmadıklarını gösteriyorlar ve Türk işçileriyle olan dostluklarını bütün dünyaya haykırıyorlardı.

Türkiye'li işçiler! İşte enternasyonalizm budur. Rum işçilerinin söyledikleri gibi savaşa karşı çıkmak , kendi burjuvazisinin oyunlarına kapılmamak her ülkedeki dili ve dini ne olursa olsun her milletten işçilerin dayanışma, kardeşlik ve mücadele birliğini savunmaktır.

Açık söylemek gerekir Rum kardeşlerimizin davranışı karşısında bizim yani Türkiye'li işçilerin davranışı çok cılız kalmıştır. Gelecek 1 Mayıs'ta bu eksikliği kapatmak bizim önümüzdeki bir sınıf görevidir. Gelecek yıl sadece İstanbul'da değil bütün Türkiye'de işçiler, Rum kardeşlerinden geri kalmadıklarını, kendilerinin de bir sınıf olarak kendi burjuvazilerinin oyunlarına kapılmadıklarını Rum işçilerinin sloganlarıyla yani "Rum işçiler bizim kardeşimizdir, düşmanımız değil" haykırışlarıyla göstermelidirler ve Türkiye burjuvazisi şunu bilsin ki Türkiye işçi sınıfı bunu gösterecektir.